

Vũ Động Bách Liên Đình

Contents

Vũ Động Bách Liên Đình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	10
9. Chương 9	12
10. Chương 10	16
11. Chương 11	20
12. Chương 12	24

Vũ Động Bách Liên Đình

Giới thiệu

Y, vì cái gì mà đến nơi thâm sơn cùng cốc, vì cái gì từ bỏ quan trường rộng mở. Đến khi y vô tình c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-dong-bach-lien-dinh>

1. Chương 1

Tuyết rơi đầy trời, chỉ thấy một màn trắng trắng xóa xóa. Tiếng gió rít nghe nhức buốt tâm can. Một nhân ảnh lướt đi thật nhanh trong trận mưa tuyết dữ dội. Diệp Kỳ Y cố kéo chiếc nón lông trùn lên đầu thật kín, tay giữ chặt chiếc làn tre trên vai, bước đi thật cẩn thận trên nền tuyết mềm xốp. Trong thời tiết xấu như vậy, nếu như y phòng của Diệp Kỳ Y không còn bao nhiêu dược thảo thì y cũng chẳng lặn lội tìm những cây thảo dược hiếm hoi còn sót lại trong lớp tuyết dày kia.

Đang đi bỗng nhiên y giật mình dừng lại kêu lên thất thanh: “Nga”

Chân y vừa dẫm phải thứ gì như xác người. Kỳ Y lùi vài bước nhìn thật kĩ, một bàn tay tái xanh lộ ra từ trong đồng tuyết. Kỳ Y ca thán một chút: “ Tội nghiệp người này, chắc là chịu không nổi cái giá lạnh này mà vong mạng, thôi coi như tạo phúc, ta giúp người an táng vậy”

Nhưng khi y cúi được xác người kia ra khỏi tuyết thì chợt nghe một tiếng tim đập khe khẽ. Kỳ Y vội vàng cầm tay người kia kiểm tra, mạch tượng đập rất nhẹ, khó mà phát hiện ra trong tiếng gió gào thê lương như lúc này.

Diệp Kỳ Y chau đôi mày liễu tuyết mỹ một chút rồi xóc thân thể đã gần như đóng băng lên lưng. Gần một canh giờ mới về tới y quán. Trên đường Kỳ Y chỉ sợ người kia chịu đựng không nổi. Nhưng kì lạ thay người ấy ý chí thật mãnh liệt.

Đặt hán nằm xuống mộc sàn, y nhanh tay cởi bỏ y phục đã ướt sũng và đầy máu của hán. Kỳ Y sưng sờ trước cơ thể cường tráng của hán tử nằm bất động. Trước ngực hán có một vết thương do kiếm đâm phải, máu chảy ra hầu như đã đông cứng lại.

Lau rửa vết thương xong, y kéo chăn đắp cho hán rồi đi tới góc phòng cho thêm than vào ấm lò. Một lúc sau quay lại, tay bưng một chén được. Ngồi xuống mép giường, y từng muỗng từng muỗng đút cho người kia.

Nhưng dường như trong cơn mê loạn ý thức cảnh giác của hán càng cao nên cứ mím chặt môi khiến y không tài nào phục được cho hán. Kỳ Y bực dọc giằng mạnh chén thuốc xuống bàn. Rồi khi nhìn đến gương mặt cực kỳ tuấn mỹ kia đang dần trở nên trắng bệch, hơi thở cũng gần như sắp đoạn. Y lại chạnh lòng .

Diệp Kỳ Y một tay nâng đầu hán dậy , tay kia bưng lấy chén thuốc đưa lên hớp một ngụm lớn. Rồi kê môi mình lên đôi môi lạnh buốt kia mà từ từ mơn vào trong miệng hán. Khi đặt hán lại giường sắc mặt hán cũng dần chuyển hồng hào. Chăm chú nhìn một lúc , y sưng sờ kêu lên trong lòng: ...Gương mặt này thật giống một người, càng nhìn càng thấy giống.†

Mặt y hiện giờ đang hiển hiện một biểu tình khó hiểu, vừa vui mừng, vừa đau xót thống khổ. Làm cho gương mặt mỹ diễm của y phủ lên một tầng u ám. Qua một tuần trà, Kỳ Y mới buông một hơi thở dài sầu lụy rồi lặng lẽ rời đi.

2. Chương 2

Hán đang chạy, chạy thật nhanh trong mưa tuyết mịch mù. Cơn đau trên ngực làm đầu hán choáng váng. Đã mấy lần quy ngã nhưng hán cố gượng dậy. Địch nhân sắp đuổi tới. Hán nghe tiếng vó ngựa xé tan màn tuyết. Hán khựng lại. Trước mặt là vực thẳm. Quay lưng lại, bóng người ngựa rầm rộ dần hiện ra. Lại quay lưng nhìn xuống vực sâu, môi hán nhếch lên tạo thành một tiểu ý khinh mạn nhưng đẹp mê hồn : “ Ta thà chết chứ không để rơi vào tay các người”

Nói đoạn hán buông mình xuống vực, Tuyết rơi càng lúc càng dày, xóa nhòa đi mọi dấu vết.

Cả người đau đớn, không gian quanh hán lạnh thấu xương. Hơi lạnh thấm dần vào từng thớ thịt , xông lên óc làm ý thức hán dần tê liệt. Lúc sắp chìm vào cơn mê tằm tối thì một khuôn mặt tuyết mỹ hiện ra. Tiên nữ đấy ư?

Trong màu trắng xóa, tiên nữ kiều mỹ lạ thường. Đẹp quá! Hán muốn có được vị tiên nữ ấy, hán rất muốn.... Nhưng một màn tối đen nhanh chóng chụp lấy toàn thân, nhấn chìm hán vào trong cơn mê loạn...

3. Chương 3

Đã qua ba ngày mà nam tử kia vẫn chưa một lần tỉnh lại. Cho thấy hần nội thương không nhẹ. Diệp Kỳ Y ngày ngày thay thuốc, mơn được cho người kia. Thật tận tâm cẩn thận, tỉ mỉ chăm sóc hần.

Thu Nhân khẽ mở mắt. Thứ ánh sáng trắng nhàn nhạt đập vào đồng tử khiến hần vội nhắm mắt lại. Rồi do dự một lúc, lại mở mắt ra.

Hần thấy mình nằm trong một căn phòng với hương trầm dịu dịu. Lại thấy mình đang nằm trên giường với đệm êm trắng toát, tỏa ra một thứ mùi hương thanh nhã. Hít vào một luồng khí thanh sảng, dường như là hương sen pha chút mùi của gỗ trúc thanh thanh, nhạt nhạt.

Cổ nâng người dậy, Vệ Thu Nhân lập tức chau mày vì cơn đau nhưng vẫn cố bước xuống giường.

Đứng giữa căn phòng nhỏ được ghép bằng gỗ, hần đảo mắt nhìn quanh một lượt. Được trang trí thật u nhã đơn sơ : Một chiếc mộc sàn mà hần đã nằm, ở góc phòng còn một nhuyễn tháp. Trên cái bàn bên dưới bậu cửa sổ có vài quyển y thư, trên vách treo một bức tranh phong cảnh họa một hồ sen xung quanh là những khóm trúc thanh thoát.

Bên ngoài không rộng lắm, cách bày trí giống một y quán. Nhưng điều đặc biệt là nó tọa lạc trên một cái hồ rộng lớn, xung quanh toàn là trúc xanh y như bức tranh treo trong phòng.

Tuyệt dường như đã ngừng rơi từ lâu lắm rồi. Bên ngoài chỉ thấy thấp thoáng một màn sương bay là trên mặt hồ, bao lấy tiểu cư.

Những khóm trúc xanh quanh hồ với những cái ngọn cong cong soi bóng xuống mặt nước. Dưới gốc những bụi trúc kia vẫn nhìn thấy tuyết đọng trắng trắng.

Cảnh vật thật u nhàn tịch mịch. Hần lại hít lấy một luồng khí lành lạnh ẩm ướt vào người và thấy cơn đau dịu hẳn đi.

Đưa mắt liếc sang chiếc cầu bằng tre dẫn ra bờ hồ. Ánh mắt hần dừng lại nơi nhân ảnh đang đứng giữa cầu. Bạch y của người đó phiêu động trong gió đông cuốn vào mái tóc đen dài như nhung lụa tạo nên một nét đẹp phi thường diễm lệ mà hần tưởng chừng như không có thật nơi trần thế này.

Vệ Thu Nhân bật thốt: “ Tiên nữ...”

Bóng trắng đang lướt lại gần, một gương mặt thanh lệ dần dần hiện ra.. Dưới đôi mày liễu là một ánh mắt long lanh với đường nét đen dài tựa mắt phượng. Chớp động một chút cũng đủ cuốn hết cả tâm hồn hần đi mất. Rèm mi cong phủ xuống đọng vài giọt nước li ti thấp phần phiêu dật. Đôi môi hồng hơi mím lại càng làm hần nhìn như ngây như dại.

“Người tỉnh rồi a!” Tiếng nói nhẹ như làn gió cất lên.

Thật lâu Vệ Thu Nhân mới mở miệng lắp bắp: “ Ta... ta đang ở đâu...?” Giọng hần hơi khàn.

“ Người đang ở y quán của ta, nơi này gọi là Bách Liên Đình...” Rồi y quay bước vào trong với những ngăn tủ chứa dược. Vừa lấy thuốc y vừa nói, tiếng nói dịu nhẹ âm trầm nhưng chứa đầy lạnh lùng xa lạ: “ Người hôn mê tới nay đã hơn ba ngày. Ta còn đang hoang mang không biết khi nào thì người tỉnh”

“ Đã hơn ba ngày ư...?” Đầu óc hần vẫn còn mụ mị.

“ Phải, ngoại thương thì không đáng lo, chỉ là nội thương của người khá nghiêm trọng. Người sống được tới giờ này cũng có thể coi như kì tích” Vừa nói, Kỳ Y vừa bắt đầu sắc thuốc.

Hần thở dài ảo não. Không phải vì thương thế của mình mà hần phát hiện ra tiên nữ mà hần mơ tưởng thì ra là một nam nhân, một đại phu... “Là người cứu ta?”

“ Phải! Ta phát hiện người bị vùi trong một đồng tuyết, lúc đầu còn tưởng người đã chết rồi...”

“ Đa tạ người...” Hần lại nhìn y làm việc, từng động tác, cử chỉ thật là mềm mại uyển chuyển. ...Sao y lại đẹp đến như vậy? Chiếc cổ kia thật là mê người, lại còn vòng eo thon nhỏ. Ta muốn, rất muốn có được y...†(Bị thương ko lo chữa mà còn mê giai)

Đột nhiên Kỳ Y quay sang nhìn hấn làm tim hấn đập loạn lên: “ Người vừa tỉnh dậy, không nên cứ thế mà đi lại lung tung, lại đây ngồi đi, để ta xem mạch .”

Thu Nhân ngoan ngoãn ngồi xuống ghế. Kỳ Y bước đến cầm tay hấn bắt mạch. Những ngón tay thon dài trắng mịn đang dịu dàng chạm vào hấn. Cả người hấn dâng lên một cỗ ngọt ngào là lạ.

Thu Nhân muốn lập tức đem những ngón tay kia đưa lên môi hôn.

“ Người thế nào lại bị thương như thế?”

Trong mắt Vệ Thu Nhân ánh lên lửa giận, nhưng rồi cũng từ từ dịu xuống hững hờ đáp: “ Ta bị địch nhân truy sát”

Trầm ngâm một chút Kỳ Y lại đối hấn mà nói: “ Người cứ lưu lại nơi này, đến khi thương thế bình phục rồi thì hãy đi”

Y không ngại hấn là người xa lạ sao. Cũng không cần biết tại sao hấn vì sao bị người ta truy sát.

“ Ta phải gọi người như thế nào?” Y lên tiếng

“ Người cứ gọi ta là Vệ Tam, còn người?”

“ Ta là Diệp Kỳ Y”

4. Chương 4

Đã là cuối đông, những cơn mưa xuân dần xuất hiện. Mưa rơi tí tách suốt ngày. Không khí thêm phần ẩm ướt lành lạnh. Không còn buốt giá như trước kia.

Ngồi vận công đã qua ba canh giờ, Thu Nhân mới dần mở mắt. Hấn lưu lại đây đã hơn ba tuần trăng, nội thương hồi phục cũng được tám chín phần. Hấn lười biếng lủi người vào trống chăn ấm.

Chiếc chăn bằng lông bạch hồ này là hàng cực phẩm nhân gian. Thế tại sao ở một nơi thâm sơn cùng cốc này lại có. Diệp đại phu này cũng không phải là người tầm thường. Nhưng dù y là ai thì hấn cũng đã hạ quyết tâm bằng mọi cách phải có được người này.

Trước giờ không nghĩ đến người hấn tâm ái lại là một nam nhân. Nhưng hấn cũng không để tâm làm gì. Là nam hay nữ thì có sao. Chỉ cần hấn biết hấn yêu y là đủ rồi.

Thu Nhân tung chăn bước xuống giường, tìm người kia.

Một nhân ảnh vận bạch y ngồi yên lặng bên ngoài, khuỷu tay chống lên chiếc bàn thấp gần bên, những ngón tay trắng nõn nà đỡ dưới cằm. Mái tóc buông xõa tự nhiên hơi phiêu động. Ánh mắt trông ra nơi nào đó bên ngoài màn mưa trắng xóa.

Ván cờ vẫn còn dang dở trên bàn.

Thu Nhân nhẹ bước đến gần ngồi xuống nơi quân trắng. Người kia vẫn không quay lại, đôi chân trần đung đưa dưới làn nước lạnh cóng.

Thu Nhân nhìn lướt qua thế cờ. Hấn thấy dường như rất quen. Theo tiềm thức cầm một quân lên, đặt xuống. “Cạch” một tiếng làm y động tâm quay lại nhìn.

Rèm mi cong động vài giọt nước mưa li ti trông thật liêu trai u mị. Kỳ Y nhìn xuống nước cờ hấn vừa thi triển. Trong đôi mắt toát lên vẻ vừa ngạc nhiên vừa đau đớn kèm theo tiếc nuối.

“ Sao ... sao người lại có thể phá giải được thế cờ kia...?”

Y nhìn chăm chăm vào hấn như đe dọa buộc hấn nói ra nhưng bởi vẻ đẹp kia mà ánh nhìn trở nên quyến rũ lạ kì. Thu Nhân nhếch môi ý như cười như không đáp nhẹ nhàng: “Không nói cho người biết.”

Mắt y hiện lên tia lửa giận “Người”. Một lúc lâu thì dịu đi và nhìn chăm chú vào ván cờ. Đường như trong đó ẩn chứa một thứ gì đó vô cùng bí ẩn.

“ Y Y người giận ta à?”

Y ngẩng đầu dậy “ Nga..”

“ Sao thế, không muốn ta gọi người như vậy ư?” Hấn nghiêng đầu hỏi.

Kỳ Y lại cúi đầu “ Không phải, vì đã lâu rồi không còn ai gọi ta như vậy nữa.”

Cái cách mà y cúi đầu như thế, ánh mắt lẻ loi cô độc đó... Lòng hấn chợt quặng đau. Đưa ta nắm lấy tay y đang đặt hồ hững trên bàn. “ Vậy từ giờ trở đi ta sẽ gọi người như vậy,... và mãi mãi sẽ như vậy”

Kỳ Y chấn động tinh thần nhìn thẳng vào đôi mắt mà chưa một lần y dám nhìn vào, rồi y từ từ rút tay mình ra khỏi tay hấn.

Từ sau cái ngày y cứu hấn về, thì y đã nhận ra hấn giống ai rồi. Hấn giống người ấy, người đã làm cho y phải tìm đến chốn hoang vu này. Mong rằng sẽ quên đi, và y đã thật sự quên nếu như không nhìn thấy hấn.

Thu Nhân không cho y thực hiện ý đồ của mình, vội nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn kia thật chắc.

“ Cách, cách, cách...” Những quân cờ rơi vãi khắp nơi.

Thu Nhân không kiềm chế được lòng mình và đẩy ngã y xuống sàn. Đôi tay như gọng kèm giữ chặt y. Ánh mắt nhìn y tràn ngập tình ý.

Kỳ Y qua một khắc ngỡ ngàng liền cố vùng thoát ra khỏi vòng tay Thu Nhân. Nhưng y càng vùng vẫy hấn giữ y càng thêm chặt.

“ Buông ta ra, ... người định làm gì?”

Thu Nhân cuối thấp xuống, gương mặt anh tuần kè sát gương mặt kiều diễm của y thì thào: “Vẻ mặt tức giận của người lúc này lại vô cùng xinh đẹp.”(thả dề dề)

Nghiêng đầu tránh đi hơi thở nóng bỏng kia, y la toản lên: “ Người nói nhảm cái gì đó, mau mau buông...”
Nét điềm tĩnh thường ngày liền biến mất.

Chưa nói xong ý mình Kỳ Y đã phải nuốt nó trở vào bụng vì môi hấn bắt đầu quần lấy môi y. Hấn hôn Kỳ Y, môi hấn tham lam cuốn lấy hai cánh môi hồng thơm ngát hương sen. Quần rất chặt, nhưng cũng rất dịu dàng.

Kỳ Y thấy đầu óc trở nên văng vắt, cũng không biết phải chống lại người kia như thế nào. Đáng ra y phải cảm thấy nộ hân của nam nhân này là một điều gì rất ghê tởm.Nhưng ngược lại, Kỳ Y lại thấy thật dễ chịu.

Cái ý định vùng khỏi vòng tay của hấn, đám cho hấn một cái rồi sau đó dùng mọi lời lẽ cay độc nhất để mắng chửi hấn dần biến mất. Kỳ Y buông lỏng cơ thể và chìm sâu vào nụ hôn của Thu Nhân.

Vệ Thu Nhân cảm nhận được cái cơ thể hấn đang ôm trong lòng đã bắt đầu mềm nhũn. Thu Nhân siết chặt y hơn. Môi hấn điều luyện lướt đi trên mắt môi người ấy.

Hơi thở đôi bên dần phiêu tán. Cánh tay y từ lâu thôi chống đối buông lơ trên vai hấn. Trong lúc này, Kỳ Y không cảm nhận được gì khác ngoài sự yêu thương, ấm áp.

Cái ôm dịu dàng này... A... Không biết từ khi nào Kỳ Y đã đáp lại những hành động nồng cuồng của hấn.

“ Y Y... Ta thề sẽ không bao giờ buông người ra. Suốt đời này ta sẽ giữ chặt lấy người...” Nói đoạn, Thu Nhân lại dùng môi mình ve vuốt khắp nơi trên mặt Kỳ Y. Bàn tay chậm rãi lần vào trong xiêm áo Kỳ Y. Sự đụng chạm đầy kích thích làm Kỳ Y khẽ rùng mình.

Đưa tay yếu ớt ngăn tay hắn lại, nhưng đã trễ. Thu Nhân đã nhanh nhẹn cởi bỏ áo ngoài của y. Môi trượt dần xuống cổ, xuống ngực vừa hôn vừa gặm cắn. Khiến cho những nơi hắn lướt qua đều để lại những dấu hồng ngân mê người.

Rồi Thu Nhân rời ra ngắm nhìn làn da trắng trẻo kia dần ửng hồng làm hắn càng động tà tâm. Hận một nỗi không thể một lần nuốt luôn y vào bụng.

Hắn vội cởi bỏ y phục còn sót lại trên người Kỳ Y. “Đừng mà..” Kỳ Y đưa tay ngăn lại. Nửa thân trên của y bây giờ gần như xích lõa. Thu Nhân sững sờ nhìn một đóa hoa mẫu đơn đang nở rộ rõ trên ngực trái của y. Đóa hoa càng làm y thêm trăm vạn lần liễm diễm.

Thu Nhân run rẩy đưa tay khẽ chạm vào hình xăm đóa hoa kia. Rồi cúi xuống áp má mình lên đóa hoa trên ngực y khẽ khàn: “YY người có biết, người rất là mê người hay không? Càng nhìn người ta càng muốn được yêu người...”

Ánh mắt mê mẩn của Kỳ Y dần trở về lạnh lùng như trước. Đẩy hắn sang bên, y ngồi dậy. Kéo áo mặc lên người rồi nhìn ra ngoài trời bây giờ đã trở thành tối mịt.

Gió đã ngừng thổi, mưa cũng đã dứt từ lâu. Chỉ có ánh trăng thượng tuần khiến cho mặt nước hồ trở nên lóng lánh những sắc trắng mờ ảo. “Người đối với ta như vậy, chỉ vì sắc đẹp của ta thôi ư?”

Thu Nhân cũng ngồi thẳng dậy, lại gần choàng tay kéo y tựa vào bờ ngực rắn chắc của mình thở dài: “Tất nhiên không phải là như vậy, ... Aiz, ta không biết nói rõ như thế nào. Nhưng ngay từ lần đầu nhìn thấy người, ta đã biết thế nào là nhất kiến chung tình” Lại nói: “YY, hãy để ta ở cạnh người được không? Ta nhất định sẽ làm cho người hạnh phúc.”

Tựa đầu lên ngực hắn, Kỳ Y khép mắt lại. Từ khóe mắt trào ra một giọt lệ trong veo lặng lẽ lăn dài xuống má.

5. Chương 5

Những tia nắng nhạt dần phủ xuống Bách Liên Đình. Hơi lạnh buổi sáng vẫn còn phảng phất chưa tan. Vệ Thu Nhân tỉnh dậy, cảm thấy một bên vai mình tê buốt. Đưa mắt nhìn qua thì thấy một mái tóc đen dài phủ lên người hắn. Gương mặt Kỳ Y vùi sâu vào cổ hắn, buông ra từng hơi thở ấm nóng cùng hương thơm thanh nhạt.

Thu Nhân cười yêu thương rồi nghiêng qua hôn lên tóc y, đưa tay chạm nhẹ vào rèm mi cong vút.

Cảm thấy động, y chớp mi thức dậy. Phát hiện một khuôn mặt anh tuấn kề sát môi mình, y hốt hoảng kêu khẽ: “A...ta, ta...”

“Xin lỗi, ta làm người thức giấc rồi...”

Nhận ra cả người mình đang nằm gọn trong vòng tay ôm ấp của người kia, Kỳ Y không khỏi ngại ngùng mà nhớ lại tình cảnh đêm qua. Y đã tựa vào lòng hắn rất lâu và ngủ thiếp đi khi nào không biết. Vậy là cả đêm hai người ôm lấy nhau mà ngủ. Diệp Kỳ Y vội vàng vàng vàng ngồi dậy thoát khỏi vòng tay hắn.

Ngay lúc đó, có một vật màu trắng, lao nhanh vào trong và đập ngay lên ngực Vệ Thu Nhân. Đó là một con chim anh vũ màu trắng rất xinh đẹp. Đôi mắt nó ánh lên nét thông minh lanh lợi.

Hắn vui vẻ reo lên: “Vất vả cho người quá, Tiểu Anh Tử”

Thu Nhân ngồi thẳng dậy, lấy ra từ trong cái ống trúc nhỏ xíu gắp nơi chân chim anh vũ một mảnh giấy. Đọc lướt qua rồi nhanh tay cho vào chậu than. Liền tức khắc mảnh thư kia đã biến thành những bụi tro tàn. Sắc mặt nghiêm lại.

Rồi hắn trở lại vui vẻ, vỗ nhẹ lên đầu con chim: “ Người cũng giỏi lắm. Có thể tìm thấy ta ở nơi này” Tiểu Anh tử dường như hiểu được ý chủ nhân khen ngợi mình nên gật gật đầu tán thưởng.

Thấy Kỳ Y không nói gì, chỉ nhìn chim anh vũ với ánh mắt say mê. Hắn cười: “Y Y! Người không sao chứ?”

“A”, Kỳ Y giật mình “ Chim anh vũ của người đẹp quá, lại rất thông minh nữa”

Thu Nhân cười to: “Ha ha ha...” Rồi tiến sát lại bên y, hắn ôm lấy y lộ rõ tà tâm: “ Người thích Tiểu Anh Tử như vậy thì ta tặng nó cho người đó”. Bàn ta đặt nơi eo Kỳ Y bắt đầu sờ loạn.

“ Thật không,... nhưng đó là chim đưa thư của người, tặng cho ta vậy có được không” Lúc này Kỳ Y như đứa trẻ mê mẩn với món đồ chơi mới của mình, chẳng biết người kia đang nơi thân mình loạn động.

“ Không hề gì!” Thu Nhân vuốt lên lưng chim anh vũ bảo nó: “Người này là chủ nhân mới của người, sau này theo y, làm y vui vẻ đó, biết không?”

Con chim nhìn Vệ Thu Nhân một hồi rồi gật gật đầu, bay lên đậu trên vai Kỳ Y. Nó còn cọ đầu vào má y tỏ vẻ nũng nịu. Nhìn cảnh ấy hắn không khỏi bật cười. “ Xem ra, nó thích người còn hơn ta nữa đấy”

“ Vệ Tam... người phải đi sao?”

“ Phải, ta có việc vô cùng hệ trọng. Nhưng người yên tâm đi. Ta giải quyết xong việc sẽ lại đến gặp người”

Diệp Kỳ Y biểu tình cực kỳ lưu luyến: “ Nhưng nội thương của người chưa hoàn toàn hồi phục..”

Thu Nhân ôn nhu cười với y: “ Người đừng lo, nội thương tuy chưa khỏi hẳn nhưng lần này đi không nguy hiểm nữa.”

Cúi xuống hôn khẽ lên môi y hắn quay lưng tay cầm trường kiếm phi thân lên bờ hồ rồi dần dần mất dạng sau rặng trúc xanh xanh.

Kỳ Y đứng lặng nhìn theo rất lâu rồi cúi nhìn xuống hồ. Ngạc nhiên khi thấy quanh tiểu cự, những lá sen xanh đã vươn lên tự bao giờ. Không lâu sau nơi này sẽ ngập tràn những đóa bạch liên.

Định quay người vào trong đột nhiên y thấy đất trời chao đảo... không lâu sau, y ngất đi...

6. Chương 6

Trong một gian phòng sang trọng được bày trí hoa lệ, tất cả những món đồ vật nơi đây đều có giá trị liên thành. Một người mặc hoàng bào ngồi trên cao. Tay chống cằm, mắt nhìn mông lung đâu đó.

“ Bẩm hoàng thượng, có Vệ tướng quân cầu kiến” Một giọng the thé bên ngoài kính cẩn truyền vào.

Hoàng đế vội ngồi thẳng dậy buông giọng: “ Mau truyền”

Một nam tử anh tuấn ngồi ngồi bước vào nghị sự phòng vạt áo hành lễ: “ Thần Vệ Thu Nhân bái kiến hoàng thượng”

Hoàng đế rời chỗ ngồi bước đến nâng mỹ nam đứng dậy: “ Chỉ có trẫm và người, không cần đa lễ. Nhìn thấy Vệ ái khanh bình an trở về trẫm thật sự đã yên lòng.”

“ Để hoàng thượng lo lắng, vi thần thật đáng muôn chết”

Hoàng đế vội phát tay: “ Không không, nếu lúc đó khanh không cải trang thành trẫm dẫn dụ bọn chúng, trẫm nghĩ trẫm đã không còn mạng ngồi ở đây.”

“ Bảo vệ hoàng thượng là trách nhiệm của vi thần. Khải bẩm hoàng thượng, thần đã tìm ra bằng cớ chứng minh bọn thích khách kia là do Vương thừa tướng phái đi” Thu Nhân thể hiện thần tình do dự “ Nhưng Vương thừa tướng có Cửu Vương gia chống lưng, nên vi thần chưa bắt bọn chúng”

Hoàng đế thở dài: “ Trẫm một phần cũng đoán ra được là bọn chúng. Hiện tại thì khanh cứ giám sát phủ thừa tướng. Về phần cửu hoàng thúc, trẫm tự có cách đối phó. Cũng đã trễ rồi, khanh hãy về phủ nghỉ ngơi.”

“ Thần muốn ghé qua hậu cung thăm đại tỷ một chút”

Hoàng đế gật đầu: “ Hồng Nhi đang mang long nhi của trẫm, người có thời gian thì nên thường xuyên đến thăm cho nàng đỡ nhớ nhà. Lúc này thật là vất vả cho nàng...!”

“ Vậy vi thần xin phép cáo lui”

Vệ Thu Nhân đi rồi, hoàng đế mới nhìn theo thở dài ai oán. Người hấn yêu thương trở trêu thay lại là một nam nhân. Thân là cửu ngũ chí tôn, hấn phải dẹp đi tình yêu mà hấn ấp ủ bao nhiêu năm trời. Hấn không thể vì bản thân mình mà hủy đi gian sơn. Bây giờ hấn ngày ngày sủng hạnh chăm sóc Hồng Phi. Ấu cũng là số phận. Hấn sẽ cố quên người kia đi để toàn tâm ý đến với nàng.

Vừa rời khỏi Hồng Phi Các, Thu Nhân nhìn thấy bóng lưng một người mặc quan phục, là người của thái y viện. Đang vội vàng vàng hướng Lăng Lâm Viện mà đi. Bóng dáng ấy quen quá, thật giống bóng hình trong lòng hấn.

Qua phút thần thờ, hấn bật cười. Y sao có thể ở đây được, hấn rất nhớ y. Hẹn y vài hôm nhưng đến nay đã gần một tháng. A... Thu Nhân thật sự muốn bỏ tất cả để bay đến chỗ y ngay. Ôm ái nhân vào lòng, hôn y, chòng ghẹo y. Nhìn thấy gương mặt xinh đẹp kia ửng đỏ vì tức giận làm hấn vui không tả xiết.

Nhoẽn cười, y bước nhanh ra khỏi hoàng thành.

7. Chương 7

Đêm càng về khuya, gió thổi càng dữ tợn. Rừng cây xào xạc tạo nên những âm thanh ghê người.

Một toán người vận hắc y như ma như quỷ khiên một cỗ kiệu hoa lướt như bay trên những ngọn cây. Trông xa thập phần kinh dị. Cỗ kiệu được đưa tới phủ thừa tướng. Không vào bằng cửa chính cứ thế mà bay qua bờ tường vào bên trong.

Như thế đủ để biết bọn người này thân thủ không phải tầm thường. Có thể đoán ra kẻ chỉ huy bọn chúng cũng không phải hạng dễ động vào.

Đặt kiệu hoa vào một gian phòng rộng, toán hắc y nhân vội vã rời đi.

Người ngồi trong kiệu không ai khác chính là Diệp Kỳ Y. Sau khi chẩn mạch cho Lăng quý phi xong y vội vã về Diệp phủ.

Tiểu Anh Tử y phái đi đưa thư cho người ấy đến giờ vẫn chưa thấy về. Đang cực kì lo lắng cho hấn, không biết hấn có gặp nạn kiếp nào nữa không.

Ngồi trong Bạch Liên tiểu cư mà chờ đợi tin tức từ Tiểu Anh Tử, lòng y như lửa đốt. Lo người ta đến Bạch Liên Đình tìm y, mà y giờ lại ở đây. Lúc đó có một nha hoàn bưng lên một chung trà sen: “ Mời đại thiếu gia dùng trà”. Y nhìn người nha hoàn lạ mặt hỏi: “Người mới tới Diệp phủ sao?” Vừa nói y vừa đưa chung trà lên nhấp một ngụm, xong liền trợn mắt lên nhưng đã muộn. Đôi mắt khép dần, môi chỉ thốt lên được: “Người...mê dược...” rồi ngất lịm.

Bây giờ Kỳ Y đã tỉnh táo lại nhưng cả người không thể động đậy do tất cả huyết đạo đã bị phong bế. Y chỉ nhận ra mình đang ngồi trong một cỗ kiệu, trên người là bộ y phục tân nương, trong lòng Kỳ Y lo lắng vô

cùng. Sóng lưng toát mồ hôi lạnh, Kỳ Y không biết mình đang rơi vào tình cảnh gì, không biết còn cái gì chờ y phía trước nữa.

Mảnh kiệu bị hất tung, một bàn tay to lớn thô bạo nắm lấy cánh tay y kéo tuột ra khỏi kiệu. Kỳ Y nhào ra ngoài, ngã soài xuống sàn. Chiếc khăn đỏ rơi xuống, bây giờ y đã biết kẻ bắt mình và đặt mình vào bộ trang phục kì quái này là ai. Vương Ngự cười lên ha hả.

“Diệp Kỳ Y, cuối cùng ta cũng tóm được ngươi. Đêm nay ta tuyệt nhiên không không để ngươi chạy thoát như lần trước. Nào tiểu nương tử, để bản thiếu gia đây cởi y phục cho nàng.”

Nói đoạn hần tiến gần lại phía Kỳ Y, hần lắc lắc đầu: “Bọn thuộc hạ khôn kiếp, dám điểm hết huyết đạo trên người tiểu nương tử.” Hần đưa tay giải khai vài huyết đạo của y. Nhưng chỉ khiến y cử động nhẹ chứ không thể dụng lực. Vương Ngự vươn ngón tay ra định vuốt má Kỳ Y, nhưng y đã vội né tránh, ánh mắt nhìn hần căm thù giận dữ.

Vương Ngự cười lên đắc ý, gương mặt hiện lên vẻ đắc tiện tột cùng. “Hắc hắc hắc, trông nàng lúc này thật là xinh đẹp. Ta nghe nói tiểu nương tử rất giỏi y thuật a, để bản thiếu gia hạ một ít được lên người xen người có tự giải được không?”

Xong, hần vẩy một ít bột trắng lên người Kỳ Y. Y kinh hoảng cố nhịn thở, nhưng vẫn không thể nào theo ý mình mà hít phải một hơi chất độc. Lòng y ngay lập tức chấn động, y đã trúng phải xuyên tâm chi dược. Đó là một loại xuân dược trên cả xuân dược, xuân dược bình thường chỉ cần xối nước là có thể làm mất đi gần như hoàn toàn dược tính, nhưng xuyên tâm chi dược thì không thể, nếu trong vòng ba canh giờ không cùng người hoan ái sẽ kinh mạch đứt đoạn, vỡ tim mà chết.

Nhưng y thà chết cũng không muốn bị Vương Ngự làm nhục. Ngay lúc đó, trong người Kỳ Y có một luồng hơi nóng bốc lên lan nhanh ra khắp cơ thể. Cố chống lại dược tính, Kỳ Y nắm chặt nắm tay, răng cắn vào môi đến bật máu. Nỗi đau đó không đủ làm y tỉnh táo.

Vương Ngự lại cười, “Xem ngươi kìa, lúc này thật là ta động tình a.”

Diệp Kỳ Y cố lùi vào góc phòng nhưng cơ thể vô lực loạng choạng sắp ngã. Mũ phụng rơi ra làm mái tóc dài của y rũ xuống, lòng y đau đớn, chẳng lẽ y phải chịu sự vũ nhục bởi tên vô lại này hay sao? Không, y không muốn! Sức nóng lại tăng thêm dữ dội, như thiêu đốt thân xác y. Trong giây phút tuyệt vọng này trong tâm y chợt hiện lên một bóng hình, “Thu Hồng...không phải, là Vệ Tam...”

Đúng lúc Vương Ngự sắp vô được Kỳ Y thì đột nhiên thân hình hần khựng lại giữa không trung, mắt trợn lên rồi ngã vật xuống.

“Ồ thôi tha, đêm khuya thanh vắng, định bức hiếp thiếu nữ nhà lành sao? Cũng may bản đại gia phát hiện sớm.”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Kỳ Y cố mở to mắt nhìn qua làn tóc của mình phủ lòa xòa trước mặt. Nhưng chỉ lơ mơ nhìn thấy một thân người cao lớn, vận y phục xanh đậm, mặt được che bởi một tầng sa mỏng.

“Tiểu cô nương, để ta giúp nàng.” Nói xong, người kia liền ôm y trên tay phóng qua cửa sổ nhập vào bóng đêm đen đặc.

Đưa được người ra khỏi Vương phủ Vệ Thu Nhân thăm nghĩ cũng may hôm nay hần đến theo dõi động tĩnh cha con Vương thừa tướng nên mới phát hiện ra hành vi đồi bại này của Vương Ngự và cứu được người, nếu không tiểu cô nương này phải chịu sự nhục nhã dưới bàn tay tên kia rồi.

Đặt người xuống đất, hần hỏi: “Cô nương nhà ở đâu để bản tướng đưa về.”

Thanh âm thật sự rất quen thuộc, từ lúc người kia ôm y trong tay, y đã nhận ra chính là hần, Vệ Tam. Nỗi sợ hãi trong lòng vỡ òa, Kỳ Y ôm chặt lấy thân người Vệ Thu Nhân làm hần bối rối.

“Cô nương...cô...” Diệp Kỳ Y ngẩn mặt lên nhìn vào mắt hần. Thu Nhân hồn xiêu phách lạc. “A, điên mất thôi, sao có thể nhìn một cô nương thành y như thế này?” Nhưng hần nhắm mắt rồi mở mắt mấy lần vẫn nhìn thấy khuôn mặt người tâm ái nhất. Hần tháo khăn che mặt ra, “Y Y ... là người thật sao?”

Kỳ Y gật đầu, ngón lệ đã trào ra khoe mắt. Vệ Thu Nhân giải khai hết tất cả các huyết đạo còn lại cho y. Bây giờ Kỳ Y mới nhớ tới thân mình đang mang độc, gặp lại hắc, ý tình tràn đầy, lửa nóng trong người lại bùng lên, mắt mờ mịt đi, Kỳ Y choáng váng. Thu Nhân ôm lấy thân hình xiêu xiêu vẹo vẹo của y lo lắng, “Y Y người làm sao vậy?”

“ A...ta...ta nóng quá..”

Thu Nhân lập tức ôm y vận khinh công bay thẳng về Vệ phủ, đập cửa sổ vào phòng, đặt y nằm lên giường, hắt nhanh nhanh đi tìm nước. Rót một chung trà dứt cho y, sắc mặt lo âu: “ Người như thế nào rồi?”

Uống một hơi hết chung trà, sức nóng vẫn không thuyên giảm. Kỳ Y vật vờ kêu lên: “Nóng quá!” Y túm chặt cổ áo hắc. Thu Nhân cuốn cả lên: “Ta phải làm sao bây giờ?”

“ Nước... dục trì...”

“ Được, ta đưa người đi...”

Thu Nhân mang Kỳ Y vào dục trì, rất nhanh, Kỳ Y đã vội trằm mình xuống làn nước lạnh lẽo, nước lạnh thấm vào da thịt vào y phục nhưng vẫn không tài nào dập tắt ngọn lửa trong y. Diệp Kỳ Y cởi áo nhấn chìm mình vào trong nước.

Vệ Thu Nhân đứng trên thành dục trì gọi xuống: “ Y Y, người sao rồi...”

Kỳ Y trôi lên quay lại nhìn hắc ánh mắt tuyệt vọng.

“ Hắc, hắc hạ xuân được lên người ta...”

8. Chương 8

Vệ Thu Nhân trợn mắt kích động chửi đổng một câu: “Đồ chết tiệt!”

Rồi hắc đưa mắt nhìn xuống hình dáng khổ sở dưới dục trì: “ Nhưng không phải trúng xuân được chỉ cần xối nước lạnh là được sao? Thế sao người...?”

Kỳ Y khổ sở giải thích rõ cho y. Thu Nhân chỉ biết yên lặng thở dài, Trong lúc ánh trăng mờ nhạt từ ngoài khe cửa hắt vào làm cảm phòng thêm mờ ảo. Hình dáng xinh đẹp của y giữa hồ nước lung linh làm hắc chấn động trong tâm. Bao nhiêu ngày nhớ nhung, bây giờ lại gặp nhau trong tình cảnh trở trêu này hắc chỉ biết thở dài .

Bước tới trước đưa tay kéo Kỳ Y lên khỏi dục trì, khoác áo choàng lên người y rồi ôm y vào lòng.

“Y Y, người y thuật cao minh mà đến khi độc của bản thân mình lại không giải được sao?” Kỳ Y phản đối: “Ta...ta không phải không giải được...chỉ có điều...ta cần một ít chất đó và hai canh giờ để chế ra ...giải được...nhưng...”

Thu Nhân ôn nhu ôm y đi về phòng: “ Nhưng sao? Huhm?”

“ Nhưng là... lúc ta hoàn toàn tỉnh táo...”

Vệ Thu Nhân liếc mắt cười khê: “ Vậy để ta giúp người, được chứ?” Nói đoạn đặt y lên giường mình.

Diệp Kỳ Y có chút thẹn chống cự lại : “Vệ Tam...ta...” Mắt y mờ mịt, muốn ngăn cản hắc lại nhưng ngọn lửa dục tính lại cháy lên làm Kỳ Y thờ dốt, vô lực tựa vào người Vệ Thu Nhân.

Bàn tay Kỳ Y đặt trên ngực hắc cảm thấy mát lạnh rất dễ chịu, Y lại tựa má vào khuôn ngực vạm vỡ, “Mát quá!” Cứ thế y áp môi lên làn da nơi đó.

Trong hoàn cảnh này, Thu Nhân chịu không được nữa đè y xuống giường. Môi bắt đầu hôn lên đôi môi Kỳ Y. Làn hương thơm nhàn nhạt phả vào miệng hắn, làm hắn điên cuồng cấu xé môi Kỳ Y, đến lúc nghe có vị mặn tanh nồng trong miệng mới giật mình buông y ra. Hai cánh môi hồng vì bị Thu Nhân tra tấn mà sưng đỏ cùng với vài tơ máu.

Vệ Thu Nhân lại cúi xuống, lần này môi hắn quấn rất dịu dàng rồi dần dần tách chúng ra. Ngậm lấy chiếc lưỡi ướt thơm ngon của Kỳ Y. Lúc này, không biết y hay chính hắn trúng xuân dược.

Đưa lưỡi liếm dần xuống cổ, xuống vòm ngực mịn màng. Bàn tay không ngừng ve vuốt và khai mở dần y phục Kỳ Y.

Diệp Kỳ Y chìm sâu vào ngọn lửa dục, tận hưởng những cái vuốt ve mát lạnh. Kỳ Y mơ màng vòng tay ôm lấy lưng hắn, hơi thở phiêu tán. Rồi y bỗng kêu thét lên: “A,a..” Một cơn đau xé buốt trên cơ thể dần lan tỏa làm Kỳ Y thanh tỉnh đôi phần.

Ngón tay vẫn bầu chặt lưng Thu Nhân, “A, ta...ta đau quá...”

Bàn tay to áp vào má y, môi hôn nhẹ nhẹ thì thầm: “Rất nhanh sẽ không đau thôi...” Vừa nói hắn vừa chuyển động thân người. Kỳ y nhắm nghiền mắt lại cố chịu đựng cơn đau, cánh tay hắn luồn xuống thắt lưng kéo Kỳ Y sát vào người mình hơn nữa.

Vệ Thu Nhân đem hết yêu thương trong hắn trút hết tất cả lên Diệp Kỳ Y: “Y Y, ta yêu người... gọi ta Tam Lang.”

Kỳ Y đỡ đầu óc mơ màng, môi mấp máy lập lại: “Tam Lang...”

Thu Nhân kêu lên một âm thanh u mị: “A, a, bên trong người rất chặt...” Vùi đầu lên đóa hoa trên ngực Kỳ Y, hai cánh tay siết chặt, không ngừng chuyển động bên dưới, trừu sáp càng lúc càng nhanh và mạnh hơn. Đem lại cho y một dòng cảm xúc vô tận, cơn khoái hoạt như luồng điện làm y run lên. Dùng chân kẹp lấy eo hắn môi phát ra những tiếng rên rỉ mị tình, làm Vệ Thu Nhân càng cố đem dục vọng trướng căng to lớn của mình chôn thật sâu trong cơ thể người yêu.

Trong gian phòng tĩnh lặng, bây giờ chỉ còn nghe tiếng đập vội vã của hai quả tim và những âm thanh của ân ái...

Thu Nhân mở mắt ra, trời vẫn còn chưa sáng, ngỡ tất cả chỉ là một cơn mơ, nhưng nhìn lại tình cảnh chăn gối xô lệch, trên đệm trắng tinh lại có điểm những vết đỏ của máu cùng hương sen thoang thoảng trên người, hắn mới tin đó là thật.

Một người vận chiếc áo trắng của hắn đang đứng bên cửa sổ, gió thổi lên làm tung bay mớ tóc dài đen mượt như tơ lụa. Hắn bước xuống giường cầm lấy cái áo choàng màu xanh dương mà hắn thích nhất đến bên choàng qua vai y. Nhất nhất ôm y vào lòng.

“Trời vẫn chưa sáng, sao người không ngủ thêm một chút.”

“Ta ngủ không được...”

Xoay y lại đối mặt với mình, Thu Nhân hoài nghi: “Người hận ta vì chuyện đêm qua sao?”

Kỳ Y vùi đầu vào lòng hắn: “Sao ta có thể hận người chứ? Nếu không có người ta đã chịu sự lăng nhục sống không bằng chết, hoặc ta đã cắn lưỡi tự vẫn rồi.”

Siết lấy thân hình người tâm ái nhất Thu Nhân lập thệ: “Ta thề suốt đời này sẽ bảo vệ người, không để người bị bất cứ thứ gì thương tổn.”

Kỳ Y cười lạnh: “Được sao? Chúng ta đều là nam nhân, ta lấy tư cách gì ở bên cạnh người. Người không sợ người đời khinh bỉ sao?”

Thu Nhân hôn lên cánh mũi nhỏ nhắn của Kỳ Y: “Ta bắt chấp!” Rồi nhoẻn cười mang tình ý, “Người còn đau không?”

Kỳ Y cụp mi xuống và gật nhẹ, nhưng rồi lại lắc nhẹ. Hắn lại cười rộng miệng ôm y lên giường: “Vậy thì phải hảo hảo nghỉ ngơi mới được...”

Luồng tay vào tóc y Thu Nhân hỏi: “Sau người lại ở trong kinh thành? Ta hứa là sẽ trở lại nhưng một tháng rồi vẫn chưa về, người có giận ta không?”

Kỳ Y kêu lên: “A, lúc người vừa đi thì cha ta phái người bắt ta về, haizzzz. Lần này ông không nhẹ nhàng mà khuyên nhủ nữa mà cho người đánh ngất ta mang ta về kinh thành. Ông cũng không còn cách nào khác...”

Hắn cười hiểu rõ: “Hóa ra người ta nhìn thấy trong hoàng cung là người, vậy mà ta cứ nghĩ ta thương nhớ người đến hóa điên. “

“Ta đã cho Tiểu Anh Tử đi đưa tin cho người, nhưng lâu rồi không thấy nó trở về, ta đang rất lo...”

Thu Nhân cười to: “Chắc nó rong chơi đâu đó mất rồi...”

Kỳ Y thấy tất cả cứ như một giấc mơ, tưởng đâu sẽ không còn cơ hội gặp lại vậy mà đột nhiên lại nằm trong vòng tay hắn, lúc này y có cảm giác chưa chấp nhận được đây là thật. Diệp Kỳ Y quàng tay ôm lấy hắn, “Người chấp nhận vì ta mà không lập thê sinh hài tử sao? Có đáng không?”

Thu Nhân vuốt mũi Kỳ Y hôn lên môi y cười khê: “Ta có hài tử rồi, không cần sinh thêm nữa đâu.”

Vừa nghe xong Diệp Kỳ Y thất chấn động trong lòng, lắp bắp hỏi: “Người, người đã lập thê rồi ư?”

Thu Nhân chưa kịp trả lời Kỳ Y thì cửa phòng đột nhiên bật mở, một đứa nhỏ chừng năm hay sáu tuổi chạy ào vào trong, nhào lên giường kêu lớn: “Phụ thân, phụ thân...Tiểu Anh Tử ức hiếp Phi Nhi!” Rồi như phát hiện có người lạ nằm trên giường phụ thân của nó, Phi Nhi liền nghiêng đầu hỏi: “Phụ thân, vị thúc thúc này là ai vậy?” Ánh mắt nhìn Kỳ Y tròn xoe đen láy.

Vệ Thu Nhân ôm đứa nhỏ bằng tay còn lại kéo vào lòng cười với nó: “Là tiểu phụ thân của người, hài tử, sau này người phải hảo hảo đối tốt với y.”

Đứa nhỏ nheo mắt cười với Kỳ Y : “Tiểu phụ thân của Phi Nhi thật là xinh đẹp, Phi Nhi cũng xinh đẹp như tiểu phụ thân này!” Diệp Kỳ Y nhìn chăm chăm đứa nhỏ, ở đứa nhỏ này gây cho y một cái gì rất thân thiết, dù mới vừa gặp mặt nhưng y biết y sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương đứa nhỏ này...như chính nó là con ruột của mình.

Thu Nhân nhìn con: “Trời còn chưa sáng tỏ, người không chịu ngủ, sao lại chạy lung tung thế này?”

“Sáng nay Phi Nhi dậy sớm cho Tiểu Anh Tử ăn, nhưng nó không chịu ăn, còn mắng Phi Nhi ‘Xú tiểu tử, xú tiểu tử.’Phi Nhi tức quá nên mới nhìn nó mắng lại, thế là Tiểu Anh Tử mỗ lên trán Phi Nhi, giờ vẫn còn đau này...” Đứa nhỏ đưa cái trán ra nơi đó vẫn còn một dấu đỏ, Thu Nhân rất muốn cười trước bộ mặt phụng phịu của con nhưng cố kiềm lại : “Người làm gì nó thì nó mới mắng người chứ.”

“Tại vì Phi Nhi sợ nó bay đi mất nên mới cột chân nó lại!” Đứa nhỏ cụp mi xuống, cử chỉ này nhìn giống một người,cả hai giờ mới hiểu lý do vì sao không truyền tin được cho nhau, thì ra Tiểu Anh Tử bị tiểu tử này bắt lại, Thu Nhân vỗ đầu con: “Thôi, người đi thả nó ra đi, rồi đi luyện công, xong vào thư phòng viết chữ, phụ thân vào triều khi nào về sẽ chơi với người.”

Phi Nhi dạ to rồi chạy vụt đi. Lúc con đi rồi hắn mới nằm xoài ra giường gối đầu lên chân y, than nhẹ: “Một đứa thôi đã đủ việc rồi, người còn bảo ta nạp thê sinh thêm nữa không phải muốn ta phiền chết sao?”

9. Chương 9

Diệp Kỳ Y muốn hỏi hắn cho rõ mọi việc nhưng trời cũng đã sáng, y phải vào thái y viện làm việc nên không có cơ hội. Cũng bởi vì đêm qua Thu Nhân ôm y bay về đây nên hiện tại y không biết mình đang ở chỗ nào trong kinh thành. Thu Nhân lại phải dùng khinh công ôm y bay một cái về Diệp phủ, nhẹ nhàng thả y xuống Bạch Liên Tiểu Cư.

“Chà! Trong phủ của người cũng có cái hồ sen nữa a?”

Diệp Kỳ Y vội vàng mặc quan phục vào người, “Uhm! Tuy là hồ sen nhưng nhỏ thôi, không như cảnh trí ở Bách Liên Đình, ta thích ở đó hơn...”

Thu Nhân ôm lấy eo y cười: “Sau này ta cùng người hội ra đó ở, nơi đó cũng không xa kinh thành bao nhiêu, mỗi sáng ta sẽ ôm người bay về kinh thành.”

Kỳ Y hôn lên má hắn, “Thôi, ta vào cung đây, còn bao nhiêu việc mà phụ thân đổ lên đầu ta...”

Nói xong y tất tả chạy ra cửa, bộ dáng rất đáng yêu. Thu Nhân cười một cái, cũng nên sớm về chuẩn bị để vào triều thôi.

Sau khi thượng triều, Thu Nhân cùng hoàng thượng đến Hồng Phi các, Hồng quý phi mang thai cũng đã đến tháng thứ chín, bụng đã to lắm rồi, chỉ còn vài ngày nữa là sinh. Thời gian này hoàng thượng luôn túc trực ở đây, chăm chút từng ly từng tý cho Hồng Phi.

Sau khi Vệ Thu Nhân dùng bữa trưa tại Hồng Phi Các xong cũng thông thả ra về, trên đường đi cố ý ghé qua thái y viện. Nhìn bóng dáng người tâm ái đang miệt mài làm việc, cười một cái rồi rời đi.

Diệp Kỳ Y ngồi nơi bàn viết trong thái y viện, tâm tình không được tốt. Trong lòng còn đang thắc mắc chuyện kia của Vệ Tam. Vừa rồi hoàng thượng còn bảo y đến thăm qua Hồng quý phi, lại hạ chỉ muốn y hộ sinh cho nàng. Trong lòng vết thương cũ lại âm ỉ đau. Nguyên lai y cùng Hồng quý phi bảy năm trước là một đôi oanh oanh yến yến. Cũng bởi vì hoàng thượng hạ chỉ tiến cung mà chia lìa nhau, y cũng bởi việc này mà bỏ quan trường bỏ cả gia môn tìm đến Bách Liên Đình ẩn dật. Bảy năm sau gặp được Vệ Tam, nghĩ rằng chuyện kia không còn làm y nghĩ ngợi nhưng bây giờ...

Dù y có là một danh y xuất chúng, cũng làm sao bảo y đến hộ sinh cho người tâm ái trước đây, nỗi đau ngày trước lại dày vò tâm trí Kỳ Y.

Về đến Diệp phủ, Kỳ Y đến tiểu cư của mình, thay bộ quan phục ra. Lại ôm đàn ra sân nhưng lại không tấu nên được khúc nào. Thở dài một hơi, y phân vân không biết mình nên làm thế nào mới tốt. Cũng bởi vì phụ thân tuổi đã cao, không thể một mình làm hết việc trong thái y viện, mấy năm gần đây, nhân tài y học lại cực kỳ hiếm, cũng khó trách ông dùng biện pháp mạnh buộc y trở về. Hai đệ đệ của y cũng không muốn nối nghiệp của ông mà ra tham gia khoa cử, cuối cùng liên tiếp trở thành hai đợt khoa cử hai cái trạng nguyên. Vào triều làm quan văn. Chuyện trong thái y viện bây giờ chỉ mình y có khả năng gánh vác. Nhưng hội về cung thể nào cũng có ngày giáp mặt với người kia. Y không biết nên đối mặt thế nào mới được.

Nói là quên đi thì cũng không phải, mà nói là còn ôm một khối tình si thì cũng không đúng. Đó chỉ còn là một cái quá khứ đau thương, đau thương đến mức y không thể bình thần đối diện. Hiện tại bao nhiêu tình ý y đã dành cho hắn, chỉ có điều y không thể dễ dàng vứt bỏ hồi ức kia.

Trong lúc đang âm trầm suy nghĩ, một vòng tay mạnh mẽ siết lấy Kỳ Y. không cần quay lại y cũng biết là hắn. Lúc này, y không biết đối diện với hắn ra sao? Chỉ khẽ thở dài, quay lại tựa đầu vào ngực người kia. Lập tức cảm giác bất an bay biến chỉ còn lại là tình yêu dào dạt.

“Vệ Tam... người thật sự rất tốt với ta...”

Thu Nhân nâng mặt y lên, nhìn sâu vào mắt y: “Người là trong lòng có tâm sự sao?”

“Ân!?”

Vệ Thu Nhân hôn khẽ lên môi người kia, nhưng nụ hôn khẽ đó lại dần lạnh liệt hơn, Kỳ Y lại chủ động gặm mút lấy hai cánh môi Thu Nhân, cảm xúc như biển ào ạt trào dâng. Đến khi cả hai gần như sắp không thở nổi mới buông nhau ra. “Người trong lòng không tốt, vậy chúng ta đi dạo một chút, biết đâu người sẽ thấy thoải mái hơn”

Kỳ Y gật đầu: “Ân”

Thu Nhân cùng Kỳ Y đi dạo qua vài con phố, cảnh người buôn bán dần dần thưa thớt, cả hai đã đi tới cổng thành Đông. Bước chân cũng không dừng lại, ra khỏi cổng thành người qua đường cũng không nhiều. Thu

Nhàn mới khẽ nắm tay Kỳ Y bởi vì tay áo rộng nên bên ngoài không để ý sẽ không phát hiện.

“Hài tử kia là con của người sao?” Kỳ Y muốn hỏi rõ chuyện gút mắt trong lòng.

“Àn, là hài tử của ta. Nhưng bắt quá không phải là ta nạp thê...”

“Sao lại như vậy? Phi Nhi năm nay chắc cũng năm hay sáu tuổi rồi nhỉ...?”

“Àn, sáu tuổi rồi.”

Kỳ Y nghe hẳn nói chưa nạp thê tảng đá trong lòng như được dỡ bỏ: “Người năm nay bao nhiêu rồi?”

“Hai mươi... dù sao ta cũng lớn hơn người mà!” Hẳn cười hắc hắc.

“Người... người hai mươi? Hài tử của người sáu tuổi... Oa, người mười bốn tuổi đã dụ dỗ nữ nhi nhà người ta, quỉ sắc...”

Thu Nhân cười khổ: “Ta không có mà... chỉ là... chỉ là... thật sự cũng khó nói...”

Kỳ Y cười mỉm, “Bởi vì người mới ít tuổi mà gây ra chuyện rồi nên mới khó nói chứ gì...”

Thu Nhân dẫn Kỳ Y đi lên một ngọn đồi nhỏ ngoại vi thành đông, cảnh sắc nơi đây thập phần thanh khiết, cây cối không nhiều, cỏ xanh tươi mát. Vệ Thu Nhân có chút trầm mặt, “Chuyện cũng đã bảy năm rồi, nghĩ lại như một giấc mộng...” Rồi nhìn y khẽ cười, “Người trong lúc làm việc trông bộ dạng thật đáng yêu nha.”

Kỳ Y tròn mắt: “Người làm sao thấy ta làm việc chứ?”

“Lúc sáng ta vào cung, có đi ngang qua thái y viện.”

Kỳ Y sững sờ: “Người? Vào cung?”

“Phải a...” Thu Nhân nhướn mi: “Ta vẫn chưa nói với người sao? Ta làm quan, phẩm vị cũng không phải tính là lớn, nhưng cũng là một đại tướng quân hàng tam phẩm nha... sáng nay lúc thượng triều ta còn gặp hai đệ đệ của người trong triều... Ách, người... người...”

Thấy Thu Nhân trợn mắt ghen hòng Kỳ Y lo lắng cầm tay hẳn lấy lấy: “Người sao vậy?”

Thu Nhân lấp bắp, “Cái kia, đệ đệ người... một người hai mươi một một người mười tám, người là đại thiếu gia... Cái kia, cái kia... người lớn hơn ta?”

Diệp Kỳ Y cuối cùng cũng hiểu là hẳn đang nghĩ cái gì liền phì cười: “Ta khi nào nói ta nhỏ tuổi hơn người chứ?”

Thu Nhân kinh ra một trạng thái độ vô cùng ủy khuất: “Ta thế nào cũng không nhìn ra người vậy mà niên thượng hơn ta... bắt quá cũng đừng quá lớn nha...” Vệ Thu Nhân nghĩ nghĩ đoán đoán chắc là y cùng lắm là một cái hai mươi hai, hay hai mươi ba. Không ngờ Kỳ Y mở miệng làm hẳn một khắc kinh suyền.

“Ta...hai mươi sáu” Kỳ Y nói ra vô cùng đắc ý.

Vệ Thu Nhân nhìn như rất ủy khuất không nói được lời nào, Kỳ Y cũng cười cười nhướn người lên ôm cổ hẳn: “Ta tuy niên thượng hơn người, nhưng bắt quá so về vóc dáng làm sao bằng người được...”

Thu Nhân cười khẽ, hôn lên môi hồng của người kia: “Người nói cũng đúng, chỉ là thắc mắc một chút, người làm sao dưỡng nhan tốt như vậy a? Nhìn người người ta đoán nhiều lắm là mười bảy mười tám. Ta thấy phi tảng trong cung chắc phải ngày đêm theo người học hỏi đó nha...”

Nhắc tới hoàng cung, Diệp Kỳ Y mới nhớ tới: “Người vào triều bao lâu rồi, bảy năm trước ta đã làm ngự y, nhưng không có gặp qua người?”

“Cũng không lâu lắm, từ hồi cha ta thụ thương từ sa trường về, đại phu nói ông không còn luyện công được nữa nên đành về hưu, ta lúc đó thay thế cũng được mười bảy, mới ba năm thôi. Ta với hoàng thượng là đồng học nha, sau này hoàng thượng lập đại tỷ làm phi ta tự nhiên trở thành hầu gia, nhưng ta lại không thích cái tước kia, làm tướng quân vẫn thấy thích hơn...”

Kỳ Y không nghĩ tới hần vậy mà có lai lịch hiểm hách như vậy, trước đây lại còn nghĩ hần chỉ là một đại hiệp trong chốn võ lâm, không nghĩ lại là quan trường như mình.” Đại tỷ của người là vị quý phi nào, ta sẽ theo đó mà hảo hảo chiếu cố.”

“Đại tỷ ta đúng là cần người chiếu cố, tỷ ấy còn mấy ngày nữa là sinh hạ cho hoàng thượng một long nhi...”

Kỳ Y biến sắc, không thể nào, không thể nào là Hồng Nhi chứ? Sao ông trời lại đối với y như vậy? Không phải đâu... “Đại tỷ người không phải là...”

“Là Hồng Phi...”

Kỳ Y thấy trời đất tối sầm trước mắt, như thế nào mà y lại không đoán ra ngay từ đầu chứ? Vệ Thu Hồng, Vệ Tam? A, cùng là người Vệ Tướng Phủ. Sao y lại không sớm phát hiện ra chứ? Kỳ Y không chịu nổi dả kích lớn như vậy hai chân tự đứng cũng thấy vô lực. Thu Nhân vội ôm lấy thân người loạng choạng của y: “Người sao vậy?”

Kỳ Y ngược lên trong đôi mắt đã đầm lệ: “Vệ tướng phủ, Vệ tướng phủ... Người là đệ đệ của Vệ Thu Hồng, là đệ đệ của Hồng quý phi... sao ta lại không sớm nghĩ tới chứ? Oan trái... oan trái mà...”

Vệ Thu Nhân cũng sờ không hiểu sao Kỳ Y lại có phản ứng này, trong lòng thập phần lo lắng, đưa tay lau lệ cho y hần cũng thấy hoảng hốt: “Y Y, người sao vậy, ta là người Vệ tướng phủ thì sao?”

Kỳ Y vẫn còn lăm bằm trong miệng không để ý câu hỏi của hần, “Thu Hồng, Hồng Nhi... oan trái...oan trái...”

Thu Nhân chùng nghe được y lăm bằm trong miệng là tên đại tỷ, nên cũng ôm lấy y bay nhanh lên đỉnh đồi, phía trước là nghĩa trang nhà họ Vệ, Thu Nhân ôm y đến trước một phần mộ, trên bia khắc mấy chữ ‘Vệ Thu Tĩnh chi mộ’.

Thu Nhân đỡ y tựa vào bia mộ, “Y Y, người thế nào lại gọi danh tự Hồng Nhi của đại tỷ? Ta không biết, nhưng ta đoán chắc người cùng đại tỷ có quen biết nhau, chuyện này đáng ra là đại bảo mật của Vệ gia, nhưng ta muốn nói cho người biết...”

Kỳ Y ngược nhìn hần, rồi nhìn mấy chữ trên bia mộ: “Đây không phải là nhị muội của Hồng Nhi, Tĩnh Nhi chứ?” Thế nào lại chết như vậy?

Thu Nhân nhắm mắt lại, trong lòng dâng lên một cỗ đau đớn lắc đầu: “Vệ tướng phủ có ba hài tử, đại tỷ Vệ Thu Hồng, nhị tỷ Vệ Thu Tĩnh, còn ta Vệ Thu Nhân...”

Kỳ Y lập lại như vô thức: “Thu Nhân...?”

Thu Nhân nắm tay y: “Phải, là Vệ Thu Nhân, tên của ta là Vệ Thu Nhân, bất quá ta là con thứ ba, nên mọi người hay gọi là Vệ Tam...”

Kỳ Y cười đau xót: “Vệ Thu Nhân... Vệ Tam...” Nếu y biết danh tự thật sự này thì có lẽ ngày đầu tiên y đã đoán ra được người này cùng Hồng Nhi có quan hệ. Và biết chừng cũng sẽ không dẫn tới kết cục như ngày hôm nay.

Thu Nhân không biết vì sao y cười đau khổ như vậy, nhưng cũng muốn kể ra tất cả sự thật: “Bảy năm trước, đại tỷ được hoàng thượng tuyên chỉ tiến cung, cả nhà đều rất vui mừng, nhưng đại tỷ sau khi nghe xong chiếu chỉ lại lẳng ra ngắt đi. Khi đại phu đến bắt mạch liền phán...đại tỷ có thai đã ba tháng rồi...”

Kỳ Y trợn mắt: “Cái gì? Có thai ba tháng?”

Thu Nhân giọng đã khàn đi: “Phải, lúc đó biểu tình của ta cũng như người bây giờ, rất không tin được, nhưng đó là sự thật. Cả nhà ta, trên dưới đều nơm nớp lo sợ, nếu như để hoàng thượng phát hiện, chỉ có con đường chết. Cuối cùng, nhị tỷ Thu Tĩnh của ta mới nghĩ ra một cách, đó là thay đại tỷ tiến cung. Sau ngày nhị tỷ lấy danh nghĩa đại tỷ tiến cung. Cha đã vô cùng tức giận, nhốt đại tỷ trong phòng không cho ra ngoài, bắt đại tỷ phải khai ra cha đứa nhỏ là ai, nhưng đại tỷ vẫn một mực im lặng.”

Thu Nhân siết lấy tay y càng chặt: “Lúc đó ta đã rất hận gã nam nhân kia, ta tự hỏi, tại sao y không đến Vệ tướng phủ cầu xin, tại sao bỏ mặc đại tỷ một mình chịu đựng, tại sao?” Thu Nhân lúc này đã gần như mất bình tĩnh: “Đến lúc đại tỷ trốn được ra khỏi nhà, vì sao lại một mình quay về? Cuối cùng cái gì cũng

không nói, suốt ngày chỉ như người mất hồn. Bảy tháng sau, tỷ ấy sinh hạ Phi Nhi, cũng bởi vì sinh khó mà ...qua đời...”

Cả người Kỳ Y run rẩy kịch liệt, đôi tay chụp lấy cổ áo Thu Nhân, đôi mắt đã dại đi rất nhiều: “Người nói cái gì? Thu Hồng chết rồi sao? Nàng chết rồi sao?”

Thu Nhân không trả lời chỉ là hướng mắt nhìn về phía mộ phần bên cạnh. Kỳ Y cũng theo đó mà dời mắt sang mộ phần kia. Cuối cùng cũng hiểu ra sự thật. Thu Hồng... nàng vì y mà chết, Phi Nhi... lại chính là giọt máu của y...

Diệp Kỳ Y buông Thu Nhân ra nhào vào mộ phần bên cạnh. Y quỳ xuống ôm lấy tấm bia. Nước mắt đã trào ra mờ mịt, từng tiếng nấc nghẹn bật ra khó lòng kiềm chế. Đưa bàn tay khê vuốt mấy chữ trên bia, y cảm thấy lòng đau như ai dùng dao đâm liên tiếp vào mình.

Vậy mà bảy năm qua, y cứ nghĩ nàng đã yên ổn làm quý phi của nàng, tự trách người ta phụ bạc, bây giờ mới hiểu ra, mình chính là phụ bạc người ta... Thu Hồng chết đi, cũng không được ghi danh tự rõ ràng, thật là oan uổng cho nàng... Tất cả đều là tại y... Kỳ Y chỉ muốn lập tức chết đi mới mong chuộc lại lỗi lầm...

Nhìn thấy người yêu ôm lấy mộ phần đại tỷ đau thương như vậy, Thu Nhân trong lòng chấn động. Phải chăng...

“ Phải, ta là người mà người hận nhất, là người mà người muốn một kiếm giết chết... là ta... là ta hại nàng ra nông nỗi này, tất cả là tại ta...”

Vệ Thu Nhân cũng không còn bình tĩnh được nữa, trong lòng dâng lên một cỗ lạnh khí bức bối, hấn đứng bật dậy, tuốt kiếm ra kề vào cổ y.

Kỳ Y vẫn ngồi bất động, mắt nhắm nghiền, nếu được chết trong tay hấn, y cũng không còn gì hối tiếc. Một kiếm chém xuống, rửa sạch hết oán thù...

Thu Nhân muốn chém chết người nam nhân đã gây ra tất cả nỗi đau cho Vệ phủ nhưng đối với người kia, hấn không thể xuống tay. Tình yêu của hấn dành cho y quá lớn, lớn đến mức có thể vì y mà chết, thì làm sao hấn giết y cho được. Nhưng cũng không cách nào đối mặt với y. Nhìn thấy y, hấn lại nhớ đến hình ảnh ngày ngày đại đại của đại tỷ, hấn không cách nào chấp nhận được.

Thu kiếm về, hấn quay bước chậm rãi bỏ đi. Kỳ Y cũng không đuổi theo, ngồi tựa vào phần mộ Thu Hồng, y cười khổ: “Thu Hồng, sao nàng lại cho ta biết chuyện trong tình cảnh này cơ chứ? Nàng có biết, nàng cho chúng ta gặp nhau là đã trả được mối hận của nàng, nhưng đệ đệ của nàng, Thu Nhân... hấn sẽ làm sao?” Y biết, tất cả thống khổ này, y phải chịu, đó là tội lỗi của y, nhưng Thu Nhân vô tội, y biết hấn vì sao không nỡ xuống tay. Y cũng biết bản thân mình bây giờ vì cái gì lại nói như vậy, chẳng phải vì y quá yêu hấn sao. Chẳng phải những lo lắng trong lòng trước đây đã được giải tỏa sao... Y biết bản thân mình yêu chính là hấn Thu Nhân, không phải yêu Thu Hồng qua hấn... Nhưng biết được đáp án rồi thì sao... cuối cùng cũng chia lìa...

10. Chương 10

Đã năm ngày trôi qua hấn không đến tìm y, bây giờ cũng không biết y như thế nào. Hấn cũng năm ngày rồi không vào triều, chỉ đưa một cái tin là hấn đổ bệnh. Hoàng thượng vì tín nhiệm hấn nên cũng không khó dễ, sai người bảo hấn hảo hảo nghỉ ngơi.

Thu Nhân cũng là ba ngày rồi chưa chợp mắt được chút nào. Tuy không muốn gặp người kia nhưng bên trong lại vô thanh vô thức nhớ y đến cháy lòng. Bình tĩnh suy nghĩ kĩ, thật sự mà nói, hấn và y gặp nhau thời gian tuy không nhiều nhưng tính cách y hấn lại hiểu rõ, hấn không tin năm xưa y tàn nhẫn phụ tình đại tỷ. Hấn phải tìm y hỏi cho rõ chuyện năm đó mới xong.

Thu Nhân biết, hắn hận nam nhân kia, nhưng hắn không làm sao hận được y. Hắn muốn biết, rốt cùng là vì cái gì y không đối tỷ tỷ quan tâm. Hắn muốn biết lý do vì sao y không đến tìm đại tỷ, và hắn cũng không muốn hy sinh tình yêu của bản thân mình.

Nghĩ rồi hắn vào phòng tắm rửa thay một bộ y phục mới màu lam nhạt. Cũng bởi vì không muốn người kia nhìn thấy bộ dạng thảm thương của mình lúc này, hắn biết y sẽ đau lòng.

Lần này hắn không bay vào nhà người ta nữa, mà đường hoàng vào bằng cửa chính. Hạ nhân trong nhà biết hắn là đại tướng quân, nên cũng rất cung kính. Biết hắn tìm đại thiếu gia nhà mình nên hạ nhân liền mời hắn đến Bạch Liên tiểu cư. Chỉ là mời hắn ngồi rồi dâng trà, nói là y còn trong cung chưa về.

Khi nha hoàn đi rồi hắn chậm rãi đứng dậy, bước vào nội ốc bên trong, căn phòng không quá rộng, một kệ sách, không cần nhìn cũng biết là y thư, một tủ thuốc, một cái bàn, một cái mộc sàn, một cây cổ cầm cùng với hương sen nhàn nhạt. Thu Nhân hít một hơi, trong lòng ân hận đau. Y lúc nào cũng đơn giản như thế, thanh khiết như thế, sao có thể...

Đứng lặng một lúc lâu, bên ngoài có tiếng bước chân. Thu Nhân quay lại, nhìn thấy y đi vào. Y cũng đã nhìn thấy hắn, bước chân dừng lại. Trong mắt ánh lên niềm vui sướng, nhưng trong đó có không ít thống khổ.

“Người đợi ta lâu chưa?” Âm thanh vẫn đậm đặc như thế.

“Cũng không bao lâu...” Hắn cũng ôn nhu như trước.

“Ta phải thay y phục rồi”, Kỳ Y đến bên tủ lấy ra một kiện bạch y. Thu Nhân không có đi ra mà bước tới gần: “Ta giúp người...”

Kỳ Y quay lại nhìn vào mắt hắn, một lúc đưa bạch y cho hắn: “Ân!”

Thu Nhân giúp y cởi bỏ quan phục, lấy bạch y giúp Kỳ Y mặc vào, cử chỉ vô cùng nhẹ nhàng. Trong lúc đó, dường như nghe được hơi thở của đối phương, trong lòng cả hai lại đau nhói.

“Người đến tìm ta có việc gì?” Kỳ Y hỏi, biết rằng hắn không phải như lúc trước, đến tìm y chỉ là muốn ở bên nhau. “Chúng ta ra ngoài kia ngồi đi.”

Thu Nhân theo Kỳ Y ra ngoài hiên, ngồi xuống ghế, nha hoàn cũng tiến vào bưng cho y một chung trà nóng cùng với đồ ăn cho hắn một chung trà khác. Kỳ Y cũng ngồi xuống đối diện hắn.

Thu Nhân lên tiếng: “Mấy hôm nay người vẫn vào cung?”

“Ân!”

“Ta có điều muốn hỏi người...”

“Ân, người cứ hỏi...”

Thu Nhân khàn giọng, có chút bối rối: “Ta... ta muốn biết chuyện năm đó của người cùng đại tỷ...”

Kỳ Y ngạc nhiên, hóa ra chuyện y muốn biết là chuyện này. Không nghĩ rằng y lại quan tâm. Kỳ Y cười khê: “Chuyện khá lâu rồi, nhưng ta vẫn nhớ rất rõ...” Y nhấp một ngụm trà, rồi mới bắt đầu.

“Năm đó ta mười chín tuổi, y thuật cũng gọi là có danh tiếng, cha ta liền đem ta tiến cử vào cung làm ngự y. Tính ta vốn trầm mặc, ít có bạn, suốt ngày chỉ biết có y thư và thuốc. Một ngày, ta ra ngoài thành lên núi hái ít thuốc thì gặp Thu Hồng, nàng là bị rấn cần. Ta cứu được nàng, và rồi chúng ta kết giao bằng hữu. Nói tới nàng thì đúng là tính cách so với ta một trời một vực. Nàng đáng yêu, sôi nổi, lại rất kiên cường. So với ánh trăng đơn bạc như ta thì nàng đúng là dương quang sáng chói. Chúng ta thường gặp nhau ở con sông ngoài thành tây. Ta đánh đàn còn nàng ca hát, rồi chúng ta yêu nhau.”

Kỳ Y dừng lại một chút, nhìn xem Thu Nhân sắc mặt vẫn bình thường y mới tiếp: “Đến một đêm, là đêm trung thu, ta cùng Hồng Nhi ra ngoài bờ sông đốt lửa ngồi uống rượu. Cả hai đều say và cùng nhau trải qua một đêm bên nhau. Lúc đó, chúng ta không nghĩ nhiều, chỉ thấy rất hạnh phúc. Nhưng đến một ngày, nàng gặp ta thân sắc vô cùng hoảng hốt. Nàng nói cho ta biết hoàng thượng hạ chỉ nàng phải tiến cung. Lúc đó chúng ta đều rất lo lắng. Nhưng nàng là một nữ nhân mạnh mẽ, làm sao có thể buông xuôi. Hồng

Nhi cùng hẹn với ta ba ngày sau là ngày tiến cung, nàng sẽ lên bỏ trốn cùng ta. Nhưng ba ngày sau, khi ta chờ nàng mòn mỏi cả một ngày, nàng vẫn không đến....”

Kỳ Y hạ mắt xuống, trong đó đã có chút nuối tiếc: “Ta liền quay về Diệp phủ và hay tin nàng đã vào cung, ta đau đớn khi nghĩ rằng nàng phụ bạc, tại sao nàng nói muốn cùng ta bỏ trốn vậy mà nàng vẫn tiến cung. Ta đã trách lầm nàng... Nếu ta biết nàng bị nhốt trong Vệ phủ, ta đã chạy đến cầu xin, cho dù có bị đánh chết cũng không sao, nhưng ta lại không biết, người tiến cung kia lại là Thu Tĩnh... càng không biết, Hồng nhi lại mang cốt nhục của ta...”

Thu Nhân cũng thở dài, hắn đoán biết y không phải người dễ dàng bội tình, tất cả cũng chỉ là ý trời, là ý trời. “Nhưng sau đó, đại tỷ đã trốn ra được, sao vẫn không đi tìm người?”

Kỳ Y cười khổ: “Nàng làm sao tìm thấy ta, khi ta đã bỏ đi khỏi kinh thành ngay đêm hôm đó. Ta không chịu nổi nỗi đau này, nên đã lập tức bỏ đi. Từ đó cho đến lúc sau này, ta cũng chưa một lần quay lại kinh thành.”

Y lại thở dài: “Chắc nàng hận ta lắm...”

Thu Nhân nhìn vào mắt y: “Đại tỷ không hận người, nếu là hận, đại tỷ đã không yên lặng giữ cái tên người trong lòng mà nói ra cùng Vệ gia rồi. Nàng chính là không muốn cha ta tìm giết người, càng không muốn đệ đệ nàng tìm giết người. Đại tỷ chỉ là quá thương nhớ người mà thôi...”

“Ta thật vô dụng...” Đối chuyện xưa, tất cả đều đã giải tỏa, cả hai thấy tâm mình cũng nhẹ đi ít nhiều. Kỳ Y đối Thu Nhân nói: “Tuy ta là cha của Phi Nhi nhưng ta tự thấy mình không xứng đáng, người sáu năm nay đã thay ta làm tốt một người phụ thân. Thế thì người cũng đừng nói cho Phi Nhi biết làm gì, đợi sau khi Thu Tĩnh sinh hạ long nhi cho hoàng thượng, ta cũng không muốn làm ngượng y nữa...”

Thu Nhân trong lòng sững sốt. Sáu năm nay, tuy hắn đối Phi Nhi thập phần yêu thương nhưng nay nghe xong chuyện, cũng không phải khó dễ mà không cho y nhận lại hài tử của mình, cứ nhiên y lại nói như vậy... Hắn một mực tức giận: “Người tại sao lại ôm hết lỗi lầm vào người mình chứ? Tất cả chỉ là do ý trời, dù trước đây có hận người cách mấy, thì biết được sự thật người không phải phụ tình đại tỷ, ta cũng đã không còn hận ý, sao người...”

Kỳ Y lắc đầu: “Nhưng tất cả đều do ta mà thành như vậy...” Rồi y nhìn vào mắt hắn: “Bây giờ ta lại liên lụy đến người...”

“Người thật cố chấp...” Nói xong hắn một bước bay đi.

Hoàng cung tối đó đèn đuốc sáng trưng, tỷ nữ chạy ra chạy vào Hồng Phi các, hoàng thượng đứng bên ngoài phòng Hồng Phi đi tới đi lui thập phần lo lắng. Trong phòng lâu lâu lại vọng ra tiếng kêu thét của nữ nhân. Trong lòng hoàng đế lại càng đau như xé...

Hồng Phi sinh khó, cả mụ bà cũng không làm sao đỡ được, hắn liền cho gọi Diệp thái y vào hỗ trợ, thế nào mà lâu như vậy vẫn chưa xong...

Đúng lúc đó nghe thấy tiếng trẻ sơ sinh khóc thét lên, rất to và rõ ràng. Hoàng đế mất hết kiên nhẫn đẩy cửa bước vào trong. Nhìn thoáng qua Diệp Kỳ Y đang ôm một đứa nhỏ được gói trong bọc vải đỏ rồi chạy nhanh tới bên giường cầm tay Hồng Phi lo lắng: “Hồng Nhi, nàng có sao không? Chắc là mệt lắm... Ta sẽ kêu người hảo hảo tắm bổ cho nàng...”

Thiếu phụ trẻ xinh đẹp vừa mới hạ sinh hài tử gương mặt trắng nhợt nhưng cũng khẽ cười: “Đa tạ hoàng thượng, ngài sao còn chưa xem long nhi?”

Hoàng đế vén mấy sợi tóc ẩm nước bết lại trên trán Hồng phi cười: “Ta lo cho nàng quá, nên quên mất...”

Diệp Kỳ Y bỗng đưa đứa nhỏ qua cho hoàng đế: “Chúc mừng hoàng thượng, là một hoàng tử rất khôi ngô.”

Hoàng đế đỡ lấy đứa trẻ từ tay Kỳ Y vỗ về nhẹ nhàng cười rất tươi, đứa nhỏ vẫn còn oe oe khóc, hoàng đế ôm lấy nó đi vòng vòng trong phòng dỗ dành. Kỳ Y tiến lại gần Hồng Phi: “Nương nương, cơ thể người vẫn còn rất yếu, ta sẽ kê vài đơn thuốc, dặn sẵn tỷ nữ tắm bổ cho người. Người phải hảo hảo nghỉ ngơi.”

Hồng Phi cười rất hiền: “Đa tạ Diệp đại phu, đại tỷ cùng người có một đoạn yêu thương nhau quả nhiên không uổng phí...”

Kỳ Y trợn mắt: “Vì sao, vì sao người biết là ta?”

Hồng Phi cười diễm lệ, mặc dù đang rất mệt nhưng cũng không che được vẻ đẹp của nàng: “Đại tỷ không kể cho bất cứ ai, nhưng lại kể với ta. Tỷ ấy sau khi biết người vì đau khổ mà bỏ đi biệt tích thì suốt ngày tự trách mình, đến chết vẫn không quên được người, lúc sắp lâm chung, tỷ cầm tay ta mà nói... Cả đời này, tỷ nợ người một ân tình...”

Kỳ Y hạ mắt: “Ta mới đúng là đã phụ một ân tình... Nếu năm đó có ta bên cạnh, chắc nàng cũng không vắng số như vậy...”

Hồng Phi nói: “Người cũng đừng tự trách mình, tất cả chỉ do thiên ý, đại tỷ cũng không trách gì người, tỷ hiểu người có nỗi khổ riêng...”

Kỳ Y gượng cười: “Nương nương người hảo nghỉ ngơi, thần cáo lui trước.”

Trong một đình viện trong ngự hoa viên Diệp Kỳ Y quỳ xuống trước hoàng đế: “Hạ thần đã quyết, mong hoàng thượng chấp thuận.”

Hoàng đế thở dài: “Khanh đứng lên đi, nếu như khanh đã cương quyết, trẫm cũng không làm khó khanh làm chi, Tĩnh Nhi cũng đã kể rõ mọi chuyện cho trẫm, ngày mai trẫm sẽ ban tự lại cho Tĩnh Nhi, cũng đổi Hồng Phi Các thành Tĩnh Phi Các, nên trả về cho Thu Hồng dưới huyệt lạnh kia một danh tự. Dù sao thảm cảnh của khanh ngày hôm nay trước đây cũng có một phần do trẫm... Nếu như lúc đó trẫm chỉ định Tĩnh Nhi thì sự việc không như ngày hôm nay.”

Kỳ Y cúi đầu: “Cũng không thể trách hoàng thượng, tại thiên mệnh bắt buộc vi thần như vậy... Nếu không còn gì nữa, thần xin cáo lui.”

Hoàng đế không nói gì chỉ phát tay. Kỳ Y cũng đã lo liệu hết rồi, trong thái y viện mấy hôm nay cũng có vài người là môn đệ của cha y, khả năng gánh vác mọi chuyện là không thành vấn đề. Y cũng sắp xếp ổn thỏa. Dự định ngày mai sẽ rời kinh thành. Y chỉ muốn một mình sống với nỗi đau hiện tại. Không muốn liên lụy thêm cho người kia.

Dù sao thì y biết, nhất thời hấn cũng khó chấp nhận tất cả. Cũng có thể cả đời cũng khó chấp nhận. Y muốn gặp Phi Nhi một lần nữa. Từ khi biết đó là con ruột của mình, y không đêm nào không nghĩ tới. Vừa bước ra khỏi Diệp Phủ đã thấy bóng một đứa nhỏ chạy ào vào lòng mình.

“Tiểu phụ thân...”

Kỳ Y ngạc nhiên nhìn đứa nhỏ đang ôm lấy chân mình. Y ngồi xuống trước mặt nó: “Phi Nhi, sao người lại một mình tới đây...?”

Không nghĩ một đứa nhỏ như vậy mà có khả năng tự một mình đến tìm y.

“Phi Nhi nhớ tiểu phụ thân, từ hôm đó tới nay, tiểu phụ thân không đến chơi với Phi Nhi... Phi Nhi mới lên tổng quản chạy đến tìm tiểu phụ thân. Phi Nhi nghe phụ thân nói là tiểu phụ thân ở chỗ tên là “Diệp Phủ.” Phi Nhi chỉ tay lên tấm biển trước cổng: “Đây không phải là Diệp phủ đó sao.”

Kỳ Y xoa đầu con: “Phi Nhi giỏi thật, chữ khó như vậy cũng đọc được. Phi Nhi theo ta vào trong đi nào.”

Bây giờ y mới biết vì sao chỉ mới gặp nhau nhưng cả hai đã có một thứ gì đó vô hình ràng buộc. Đứa trẻ này chính là con của y, trong lòng y tự dưng dâng lên một niềm hạnh phúc. Mà Phi Nhi cũng không hiểu vì sao lại quyến luyến người này không thôi.

Buổi sáng, sương vẫn còn đọng trên những ngọn cỏ xanh. Vệ Thu Nhân cầm kiếm bước lên đồi, đến trước mộ của Thu Hồng hấn dừng lại. Nhìn thấy trước phần mộ có một bó hoa cúc trắng còn tươi, hấn biết y vừa đến thăm đại tỷ.

“Đại tỷ, sau bảy năm cuối cùng tỷ cũng đã được gặp lại người mà tỷ yêu thương. Nhưng đệ hiện tại cũng yêu thương người kia không thua kém gì so với tỷ ngày trước. Có phải tỷ đã cố tình cho đệ gặp y? “

Thu Nhân đưa tay vuốt nhẹ lên tấm bia:” Đệ có nghe nhị tỷ nói rõ rồi,... ân tình này, đệ sẽ thay đại tỷ dành cho y, đời này kiếp này đệ sẽ không muốn buông y ra.”

Nói xong Thu Nhân quỳ xuống, lễ ba lễ trước mộ Thu Hồng. Rồi dứt khoát đứng dậy, quay bước xuống đồi.

11. Chương 11

Trời đã rất khuya rồi, bên ngoài lại mưa rất lớn, vậy mà người đó vẫn còn chưa ngủ. Ánh bạch lạp dao động mỗi khi có một cơn gió thổi qua. Diệp Kỳ Y vẫn ngồi bên ngoài, nhìn mưa lộng trên mái hiên, đôi khi hắt vào người mà y chẳng hề thấy lạnh. Mái tóc đã gần như ướt sũng, vài giọt nhỏ vào ván cờ bên cạnh, vẫn là thế cờ kia, vẫn còn chờ người đến giải...

Kỳ Y trong lòng nhớ Thu Nhân đến đau thắt ruột gan, nỗi nhớ này lớn hơn gấp trăm gấp ngàn lần trước đây y nhớ đến Thu Hồng, y cảm thấy có lỗi với nàng, y thấy mình thật không công bằng với nàng... Nhưng y không thể không chế được bản thân mình hướng về hần, bây giờ, chỉ là hần mà thôi...

Một giọt rơi trên những quân cờ, lại thêm một giọt khác, rồi liên tiếp rất nhiều giọt rơi xuống từ khóe mắt y, y đang khóc, bờ vai nhỏ run lên theo từng tiếng nấc nghẹn ngào. Y đau, rất đau, y nhớ hần, nhớ quá đổi, nhớ da diết...Y cảm thấy mình sắp chịu không nổi với cái loại dày vò như thế này. Thà một kiếm chém chết y đi, y sẽ thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Nhưng y biết mình đang phải trả giá cho những gì mình gây ra. Hần nói y thật cố chấp, nhưng y không thể bình thản mà ở bên hần và xem như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Vả lại... vả lại, hần cũng chưa từng nói rằng sẽ tha thứ cho y, sẽ tiếp tục bên cạnh y... chưa từng. Vậy y lấy cái gì mà hy vọng, lấy cái gì mà chờ đợi? Y muốn mình phải chịu đựng những nỗi đau này, để thấy mình đang chuộc tội, nhưng những thống khổ này, quả thực rất khó chống đỡ...

Kỳ Y gục xuống bàn, những quân cờ lại rơi canh cánh. Bờ vai không ngừng run rẩy. Rồi đột nhiên có một đôi tay ôm lấy y rất ôn nhu nhưng cũng rất chặt.

Cả người y đông cứng trong chốc lát, liền quay người lại. Trong ánh sáng mờ ảo của ánh bạch lạp xa xa trong phòng, y nhìn thấy trong mắt người kia là thương nhớ, thống khổ, đau lòng và cả tình yêu...

Cả hai nhìn nhau một lúc lâu, Thu Nhân dùng ngón tay gạt đi giọt lệ còn đọng trên mi Kỳ Y, bàn tay ấm áp ôm lấy gương mặt gầy đi và hơi tiêu tụy. Thanh âm vô vẻ trầm thấp: “Người nhớ ta đến khóc nhiều như vậy sao? Ai! Thật làm cho ta không thể không ở bên cạnh người.” Rồi kéo y vào lòng, siết chặt trong vòng tay mạnh mẽ.

Bây giờ y mới biết cả người hần đều đã ướt sũng nước. Kỳ Y hoảng hốt đẩy hần ra, đưa tay vuốt lên trán hần, nụ cười héo hắt có phần tươi tắn hơn:“Người xem, đều ướt cả rồi... Để ta đi chuẩn bị vài ấm lò.”

Y vụt đứng bật dậy, nhưng đã bị người kia kéo lại. Diệp Kỳ Y ngã về phía hần, hần đỡ lấy thân người y ôm y vào trong phòng. Mạnh che vừa rũ xuống, hần đã mút lấy môi Kỳ Y, hơi thở ấm áp phả vào cổ người kia, hương sen thanh nhạt thường ngày dường như đậm hơn làm hần say say. “Y Y, ta rất nhớ người...”

Nghe thanh âm ôn nhu của Thu Nhân, Kỳ Y lại rơi nước mắt. Hần lần này không ngăn y khóc, chỉ là ôm y vào lòng, dùng môi mình lau đi từng giọt trong vạt mấn mấn rơi ra từ khóe mắt ái nhân. Để y khóc một lúc lâu, Kỳ Y đã dần kiệt sức, không muốn người trong lòng bị lạnh. Hần vận công hong khô cả người mình và truyền thêm nhiệt vào thân thể người yêu.

“Người không nên đến đây, người hãy đi đi...” Kỳ Y nghẹn giọng. “Ta không xứng đáng với người...ta không cách nào ở cạnh người được nữa...”

Thu Nhân trầm mặc: “Y Y, người không còn yêu ta nữa sao? Ta không thấy như vậy.”

Kỳ Y cố vùng thoát ra khỏi vòng tay hắn, y rất sợ, một khi cái gì đã trở nên quá quen thuộc trong phút chốc mất đi, con người ta sẽ càng thêm hủy hoại.“ Ta không thể, ta không thể... Thu Nhân, người quên ta đi... người nên đi đi!”

Đôi mắt hắn nhìn y thêm phần se sắc, trong khoảnh khắc hắn lôi y lên giường, đè y ra hôn thô bạo lên môi, hắn cắn mút hai cánh môi mềm, dùng đầu lưỡi luồn vào khoang miệng quấy quít, quấy rầy chiếc lưỡi Kỳ Y, không cho y một cơ hội phản kháng, hắn lại tiếp tục trượt xuống cổ, những nơi môi hắn đi qua đều để lại hồng ngân đỏ thắm, có nơi bị hắn cắn quá mạnh mà rỉ rả ra vài tơ máu. Kỳ Y đau đớn, nhưng cũng trầm mê... đôi tay vô lực buông lỏng trên gối chăn. “ Xoạt ” hắn xé rách quần áo trên người y, tất cả từng cái một đều bị hắn thô bạo xé đi. Không ôn nhu như trước, hắn như biến thành một dã thú đang tức giận lồng lên muốn ngay tức khắc bằng cách nhanh nhất ăn sạch con mồi trước mắt.

Diệp Kỳ Y cong người lên khi hắn xé y phục của mình, tuy thập phần thô bạo, nhưng cũng rất mê tình. Con người lạnh lạnh lúc vừa rời cửa y lập tức bị kích động, dục vọng cũng dường như đang bùng nổ lấy y. Y khó lòng kiềm chế mà rên lên một tiếng.

Dường như nghe được đối phương có phản ứng. Thu Nhân cười khế, cúi xuống bắt đầu thành thạo vuốt ve từng chỗ mẫn cảm trên cơ thể ái nhân. “ Y Y, người rất quyến rũ a,...” Hắn không hiểu cơ thể dưới thân mình thập phần thụ động, làm sao nắm giữ lại... thậm chí có phải chăng đại tỷ là giống mình hiện giờ. (Anh đó nha, không được kiếm chuyện với người đã chết nha, kéo tối ngủ thấy ác mộng à!)

Nhưng hắn quên ngay cái ý nghĩ kia, hắn muốn khơi dậy dục vọng chìm sâu trong y, cho dù ngay bây giờ, cùng nhau hủy diệt cũng cam lòng.

Kề môi lên hôn cổ y, Thu Nhân thả một hơi nóng rực, dùng răng cắn vào cái cổ trắng mịn non mềm kia, bàn tay luồn vào sau gáy y nắm lấy tóc kéo đầu y ngửa ra sau. “ Y...nha...” Y bị đau liền kêu lên, nhưng trong tiếng kêu đầy rẫy mỉa mai. Bàn tay vô lực của Kỳ Y cũng bắt đầu quấy rầy thân thể Thu Nhân, bao nhiêu ngày nhớ thương đến tan nát. hiện tại Y chỉ muốn chết trong vòng tay hắn. Hôm nay hắn không ôn nhu với y như trước, lại thập phần thô bạo. Nhưng y nhận ra trong từng cử chỉ là một phần bộc phát kiềm nén yêu thương.

Y phục của Thu Nhân cũng bị người kia nhanh chóng lột sạch sẽ, Kỳ Y lại chủ động ôm lấy thắt lưng hắn làm động tác xoay người. Đè ngược lại lên hắn. ‘Thu Hồng, tha lỗi cho ta, ta không thể sống thiếu hắn được, chỉ cần được ở cạnh người này ta nguyện sau khi chết bị dọa mười tám tầng địa ngục cũng cam lòng. Từ bây giờ, ta sẽ quên nàng đi, tất cả chỉ như một hồi ức xa xôi, ta xin lỗi nàng...’

Diệp Kỳ Y đưa tay xé bỏ lớp áo cuối cùng của hắn, động tác rất nhanh và dứt khoát. Trong đáy mắt hiện lên lửa dục tình cháy lan tràn khắp thân. Y cúi xuống, cũng thô bạo cắn mút lên da thịt Thu Nhân, hắn hơi có chút ngạc nhiên, nhưng cũng để y loạn động. Đến khi người phía trên trượt qua bụng, cảm lấy bộ vị nam tính của hắn ngấm vào miệng, hắn mới trợn mắt rên lên.

“ A, a... Y Y, người không cần làm vậy...” Nhóm người dậy hắn nhìn thấy dục vọng dần trưởng thành trong miệng ái nhân, cảm giác thật sự kích thích.

Kỳ Y vẫn một mực liếm lộn lên bộ vị của Thu Nhân, mùi vị đàn ông nồng đậm làm y gần như hóa điên, mặc dù cái kia quá lớn để y ngấm trong miệng, nhưng y vẫn cố sức nuốt vào, chỉ muốn làm người kia thoải mái.

Thu Nhân đã ngồi dậy, vừa yêu thương vừa đau lòng nhìn người mình yêu thương trân trọng đang vì mình mà cố gắng chịu đựng hạ thân. Hắn đưa tay luồn vào tóc y, vuốt nhẹ. Bàn tay còn lại đặt lên vai Kỳ Y xoa bóp giúp y thả lỏng. Hắn cảm thấy được trong khoang miệng người kia thập phần ẩm ướt và trơn mượt, lại thêm hình ảnh đắm mê trước mắt khiến hắn muốn đạt tới đỉnh điểm. “ Y Y, người buông...a...ta , ta sắp không kiềm chế được nữa a...” Phần hạ thân đã không theo ý hắn mà bắt đầu dong đưa từng nhịp vào miệng y. Kỳ Y nước mắt bắt đầu hoen mi, nhưng vẫn một mực hút lấy khối nóng rực của hắn. Đến khi hắn không thể nén được liền phun một dòng bạch dịch vào miệng y. Cùng lúc đó, hắn cũng vội kéo y lên, nhưng đã muộn. Dịch nóng đã bắn ra, một phần bị y nuốt vào, một phần tràn ra khoe môi chảy xuống cổ y.

Hình ảnh trước mắt rất, rất là đậm mỹ, Thu Nhân đại đi khi nhìn thấy cảnh như vậy. Một phen kéo y nằm xuống, liền thượng lên trên. Hạ môi liếm lộng lên đôi môi còn dính một ít bạch dịch. Trời bên ngoài mưa đường như dần lớn hơn, nghe được tiếng rào rào, không khí đã trở lạnh đi nhiều. Vậy mà trong phòng chỉ có một ánh bạch lạp nho nhỏ, thân thể gầy yếu của y vô tình run lên.

Hắn biết y lạnh, nhanh kéo lấy tấm chăn lông bạch hồ quấn lấy cả hai, nắm lấy chân y quàng qua eo mình, Thu Nhân luồn tay ra phía sau Kỳ Y nhẹ nhàng xâm nhập, ngay lập tức, cơ thể trong tay hắn cong lên, : “Uhm...a...” Không khí bên trong giường thập phần ẩm áp, mặc kệ mưa to gió lớn bên ngoài, hai người vẫn là siết lấy nhau.

Hắn kề môi bên tai y cười khê: “Thoải mái không?”

Y nhắm nghiền hai mắt rên rỉ tán thưởng. Đi vào bên trong đã tăng thêm một ngón nữa. Hắn loạn động chơi đùa bên trong một lúc lâu mà chưa có ý định tiến vào, làm Kỳ Y càng khó nhịn, y kẹp chặt hai chân bên sườn hắn, thân dưới bắt đầu tự động đóng đưa nhẹ nhẹ. Lúc đó, hắn liền rút tay ra, lấy dục vọng lần nữa căng cứng tiến vào. Y lại kêu lên một thanh âm dài: “A a...”

Vừa động thân, hắn vừa nói vào tai y: “Hứa với ta, suốt đời này phải ở bên ta, không được tự ý rời đi, biết không?”

“ Uhm... Tam, Tam Lang...” Y kêu khê, không biết là trả lời hắn hay do cơ thể đang được thỏa mãn. Hai người dây dưa giao triền rất lâu, cho đến khi hắn tiết ra trong người ái nhân lần cuối thì trời cũng đã gần sáng. Thân thể Kỳ Y đã hư nhược rất nhiều, vừa đạt xong cao trào cùng với hắn đã kiệt sức vui mặt vào chăn ấm ngủ thiếp đi.

Thu Nhân lấy khăn tay lau sạch sẽ người cả hai rồi mới luồn vào chăn ôm y vào lòng. Thập phần thỏa mãn nên cũng dần tiến nhập vào mộng.

“ Ân...nhẹ một chút đi... Uhm...đúng rồi đó!”

“ Thoải mái không?”

“ Uhm...thoải mái!”

Hai người đang ở trên một chiếc thuyền gỗ nhỏ giữa hồ sen, những chiếc lá sen xanh ngát to lớn vươn lên đón ánh nắng nhẹ sau một đêm mưa tầm tã. Những bông hoa cũng bắt đầu hé nở những lớp cánh đầu tiên, gió nhẹ thổi qua làm những bông hoa trắng lung lay phiêu dật.

Sáng nay Thu Nhân ôm Kỳ Y xuống thuyền ra giữa hồ phơi nắng, sợ ái nhân vì đêm qua quá kịch liệt mà đau nên mới để y nằm xấp trên thuyền, còn mình thì ra sức xoa bóp phần thắt lưng, biểu tình vô cùng vui vẻ.

“ Y Y, ngươi có muốn vào nhà chưa? Có cảm thấy nắng không?”

Đang ghé lên tấm đệm êm ái y hơi hé mắt: “Không nắng lắm, rất ẩm áp, không nóng đâu...” Tuy được hắn xoa bóp cũng có đỡ đau đôi phần, nhưng thân thể y thường ngày hư nhược, nên làm sao chịu nổi cả một đêm lặn qua lặn lại. Đôi mắt khép hờ như buồn ngủ. Thu Nhân cũng nằm xuống cạnh y, ôm y vào lòng. Cả hai cứ vậy nằm trên thuyền ngủ một giấc đến xế chiều, trời hôm nay nắng rất nhẹ, không gay gắt, gió thổi mát rượi nên cả hai nằm trên thuyền cả ngày.

Buổi chiều sau khi dùng cơm xong, y bưng ra cho hắn một bát được, mùi vị không gắt như được trị bệnh trước kia hắn uống mà có mùi rất nhẹ, ngửi qua rất thoải mái: “ Đây là cái gì vậy?”

“ Thuốc bổ đó, ta nấu cho ngươi uống, nói sao thì đây cũng là bí dược do ta bào chế ra cho hoàng thượng đó.”

Thu Nhân tiếp chén được trên tay y, uống một hơi cạn sạch, mới đối y cười cười: “Ngươi không sợ cho ta uống cái này thì có hại cho ngươi ư?”

Kỳ Y tròn mắt: “Hại gì cơ?”

Thu Nhân cười to: “Hoàng thượng tam cung lục viện, hơn ba ngàn giai lệ, người cho hoàng thượng uống thuốc này, còn ta chỉ có mình người, người cũng cho ta uống thuốc này, không phải khiến ta quá dư thừa tình lực sao, ta dư thừa tình khí, người chỉ có nước chịu khổ thôi.”

Kỳ Y đỏ mặt cúi đầu: “Người... đừng lo, ta...ta cũng có uống mà!” Nói xong y then quá cúi đầu càng thấp.

Vệ Thu Nhân nhìn sững y trong một lúc lâu cố nhịn cười. Cái người này đã lớn tuổi thế này rồi mà cứ như trẻ con, rất đáng yêu. Suốt ba ngày, hai người quấn quít bên nhau không rời một bước, ngày đêm trên giường hết lần qua lần lại, thì nằm bên nhau trò chuyện.

Ngày hôm nay trời lại mưa suốt, Thu Nhân ôm y lên giường ôm ấp. Nghịch những lọn tóc dài mượt như nhung. Thu Nhân hôn khẽ lên môi y, hân nhìn lên khuôn ngực với đóa hoa rực rỡ. Thầm nghĩ, tuy người giàu hay thích xăm lên người nhưng chỉ là những hình xăm mạnh mẽ hay hoa văn chứ sao y là một nam nhân, sao lại xăm hình đóa mẫu đơn như vậy. Xăm hình hoa, thật chỉ có...nữ nhân.

Kỳ Y thấy hân nhìn hình xăm của mình thì thấy lạ: “Người sao vậy?”

“ Không sao, chỉ thắc mắc sao lại là hoa mẫu đơn.”

Kỳ Y cười khẽ, “Đó là do chính tay nương ta xăm lên đó. Nàng là một họa sư, các phi tần trong cung từ thời tiên đế đã rất thích tranh của nàng, khi nàng sinh ra ta, cha cùng nương vô cùng mừng rỡ khi theo dõi từng ngày ta lớn lên.”

“ Sao lại ngạc nhiên? Người cũng là người bình thường mà.”

“ Người đã gặp hai đệ đệ của ta rồi chứ? Người nhận thấy dung mạo hai người như thế nào?”

Thu Nhân đã nhiều lần gặp hai đệ đệ của y, nhưng ấn tượng rất bình thường, dung mạo cũng chỉ là dễ nhìn, ngoài ra không thấy gì đặc biệt. Giờ hân mới nhận ra sự khác biệt: “Oa, do dung mạo của người sao?”

“ Đúng vậy, càng lớn ta lại càng không giống cha nương, hai người với dung mạo bình thường sao lại sinh ra được đứa con giống ta thì tất nhiên phải có chút nghi ngờ. Nhưng do cha rất yêu nương nên không hề nghi ngờ, ông tin chắc ta là con của ông, nhưng chỉ là ông không hiểu. Còn nương ta lại rất cưng chiều ta, nàng ngưỡng mộ dung mạo ta. Đến năm ta mười sáu, nàng đã nói: ‘Chỉ có hoa mẫu đơn mới sánh được với sắc đẹp của người’. Sau đó nàng đề ta ra tự tay mình xăm lên người ta.”

Kỳ Y cười : “Lúc đó ta rất sợ đau, chỉ biết nằm đó nhắm mắt lại khóc không ngừng...Nhưng đáng tiếc, nương ta chỉ hai năm sau đó qua đời do một căn bệnh bất trị. Cả nhà đều thương tiếc nàng.”

“ Vậy người cuối cùng có biết vì sao người lại không giống người trong nhà không?”

“ Có một lần, cha ta đến kho sách tìm kiếm cái gì không rõ, nhưng lại tìm thấy bức tranh của ông cố tổ, dung mạo của ông nhìn thoáng qua gần như giống hệt ta, chỉ có điều lúc đó ta chỉ mới là một đứa nhỏ. Cuối cùng cũng biết ta giống ai. Chỉ ngưỡng mộ người, ba người đều có nét rất giống nhau, người đặc biệt rất giống Hồng Nhi.”

Nhắc đến nàng, y lại trầm mặc. Thu Nhân cũng không nói gì, chỉ cúi xuống hôn y. Xúc cảm lại lần nữa dâng lên như sóng trào, cả hai lại quấn lấy nhau, lúc hân đang định xả bỏ y phục của mình thì bên ngoài có một bóng trắng bay vọt vào trong, là Tiểu Anh Tử.

Thu Nhân vội kéo rèm phủ xuống bên ngoài mộc sàn. Cúi xuống trên người y, “ Người không ra xem Tiểu Anh Tử đưa tới cái gì sao?”

“ Không muốn...chắc Phi nhi nhớ chúng ta gửi thư bảo về chứ gì!”

“ Nhưng sao người lại kéo rèm, ngại bảo bối kia nhìn thấy sao?”

“ Hắc hắc, con anh vũ này, hân rất xảo nguyệt a, nếu để hân nhìn thấy, không chừng còn chạy về đứng trước Vệ gia ta hay Diệp gia nhà người oan oan kể lại ấy nha...”

Hai người lại ôm ấp nhau không rời, đợi bên ngoài một lúc lâu, Tiểu Anh Tử dường như hết kiên nhẫn, la to lên, giọng như một đứa bé hồn dỗi: “Hoàng thượng có chỉ, hoàng thượng có chỉ...”

Cả hai nghe đến đây liền giật mình, vội vội vàng vàng bước xuống giường. Thu Nhân nhanh chóng lấy bức mật thư từ chân chim anh vũ ra xem, xem xong liền cau mày. Kỳ Y lo lắng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Thu Nhân thở dài, ôm lấy y: “Ta xin lỗi người, ta đã thề rằng sẽ không rời xa người nữa, nhưng tình thế hiện nay, ta không đi không được...”

“Người nói sao?” Kỳ Y sững sốt, trong mắt dần dần ứa lệ.

Thu Nhân biết y hiểu lầm ý mình nên vội giải thích: “Không, không, ta nào có muốn xa người, nhưng hoàng thượng báo tin cho ta biết, Bắc phiên đã trong tình trạng rất hỗn loạn. Quân địch đang quấy phá và chuyện đánh nhau chỉ còn là thời gian, người hạ lệnh cho ta dẫn quân bắc tiến dẹp loạn.”

Kỳ Y nắm áo hần cầu xin: “Cho ta theo người. Ta không muốn ở lại đây chờ đợi.”

Thu Nhân sắc mặt ảm đạm: “Y Y, người theo ta ra chiến trận thì ai ở lại lo cho Phi Nhi, gần đây, ta gửi nó vào cung với Nhị tỷ, nhưng không thể cứ để nó trong cung mãi được. Ta ra biên ải cũng không phải thập tử nhất sinh. Tin tưởng ta, ta nhất định trở về bên người, tin tưởng ta được không?”

Kỳ Y cúi đầu trầm ngâm rất lâu, rất lâu. Cuối cùng cũng ngước lên nhìn vào mắt hần: “Được, ta tin người, người nhất định phải trở về, ta sẽ đợi người, nhất định người phải quay về.”

Hai người ôm siết lấy nhau, trong lòng lại dâng lên niềm chua xót. Mãi mới hiểu nhau, mới được bên nhau, nay lại vì thời thế mà lại tiếp tục rời xa nhau...

12. Chương 12

Hai năm trôi qua! Diệp Kỳ Y đã sớm trở lại kinh thành. Phần vì lo lắng cho Phi Nhi, phần nghe ngóng tin tức từ biên cương gửi về. Thu Nhân cũng có vài lần gửi thư cho y, chỉ là những dòng thư hỏi thăm ngắn gọn và báo tin bình an, y chỉ cần có vậy, trước khi ra biên ải, Thu Nhân có nói với y: “Chỉ cần nhớ đến ta, hãy nhìn lên vầng trăng sáng, bởi nơi biên cương xa xôi, ta cũng sẽ đang nhìn ánh trăng và nhớ về người.”

Kỳ Y có nhiều đêm, giọng thuyền ra giữa hồ, ngồi ngắm ánh trăng, nghĩ đến hần. Tin tức từ chiến địa đưa về lúc nào cũng là thể giăng co giữa đôi bên, chưa phân định thắng bại. Đã hai năm, chiến tranh ngoài kia vẫn chưa kết thúc. Y muốn ngay lập tức phi ngựa hướng Bắc phiên mà đi, chỉ cần được nhìn thấy hần rồi lập tức quay về cũng vẫn mãn nguyện.

Nhưng y đã hứa sẽ ở lại chăm sóc Phi Nhi, và chờ hần trở về. Cuối cùng, tin thắng trận cũng bay về kinh thành. Vạn dân hoan hô nhiệt liệt, hoàng thượng cũng rất vui mừng. Khi đoàn quân trở về kinh thành, hoàng đế đã thân chinh ra tận cổng thành đón rước.

Kỳ Y cũng thúc ngựa như bay ra cổng thành. Đoàn quân đã dần hiện ra từ đằng xa. Y tìm kiếm một lúc, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng ái nhân. Trong lòng vạn phần lo lắng. Người kia võ công rất giỏi, chắc hần đi phía sau, nhưng hần thân là đại tướng quân, phải đi hàng đầu mới đúng. Đằng xa, sắc mặt hoàng đế cũng dần khê biến.

Đến lúc đoàn quân đã ở ngay trước mắt, tất cả các tướng lĩnh đều xuống ngựa, quì phục dưới chân hoàng đế hô vạn vạn tuế. Hoàng đế đã mất kiên nhẫn, hỏi ngay lập tức về đại tướng quân Vệ Thu Nhân.

Một tướng lĩnh ngần ngại một chút nhưng rồi cũng cung tay đáp, “Tâu hoàng thượng, lúc quân ta đại thắng, quân địch chạy như ma đuổi về phía bắc, tướng giặc nguy hiểm nhất cũng theo đó mà chạy trốn, đại tướng quân chỉ sợ thả hổ về rừng nên cùng truy binh đuổi theo, lúc đó thần cũng có mặt, cuối cùng cũng chặt được đầu tướng giặc. Đại tướng quân liền đưa cho thần, nhưng khi quay trở về đại tướng bị trúng ám tiễn rơi ngay xuống sông Đồng La, mùa này nước lại chảy xiết, chúng thần cho quân tìm kiếm mười ngày, nhưng vẫn không tìm thấy, hoàng thượng, đại tướng quân chỉ e...chỉ e lạnh ít dữ nhiều.”

Mọi người nghe xong như sấm ngang tai, Kỳ Y ngã ngay từ trên ngựa xuống ngất xỉu. Khi tỉnh dậy thì đã ở trong Bạch Liên Tiểu cư. Phi Nhi ngồi bên cạnh, nhìn thấy y tỉnh dậy thì vui mừng khôn xiết: “Tiểu phụ thân, người tỉnh?”

Kỳ Y nhận thức được hiện tại, bên trong đã đau xé lòng, nhưng trước mặt đứa con, y cố chịu đựng. Phi Nhi cầm tay y: “Tiểu phụ thân đừng quá đau buồn, Phi Nhi tin rằng phụ thân sẽ quay về mà, người võ công cái thế, làm sao có thể vì vậy mà...” Càng nói giọng càng nhỏ đi, nước mắt đã ứa ra nhưng đứa nhỏ kiên cường cố nén lại.

Nhìn thấy hài tử của mình tỏ ra kiên cường, y cũng dần lòng. Vuốt tóc con y nói: “Ta cũng như người, ta tin chắc hần sẽ quay về, chúng ta nên tin tưởng hần...”

Lại một năm nữa trôi qua, Diệp Kỳ Y đã dạy gần hết kiến thức của mình về y thuật cho con. Hiện tại, Phi Nhi đang theo Vệ lão gia học tập võ nghệ, cũng chẳng biết đứa nhỏ này tương lai sẽ theo chí hướng của ai, làm đại tướng quân như hần hay làm một ngự y như y.

Kỳ Y đã một mình trở về Bách Liên Đình, y muốn đến Bắc phiên tìm kiếm hần, nhưng lại sợ nếu y rời khỏi đây, vạn nhất hần quay về thì phải làm sao. Nên đành ở lại chốn cũ ngày ngày nhớ thương chờ đợi.

Lại thêm một năm nữa trôi qua, tin tức ái nhân vẫn bất vô âm tín. Mùa này Bách liên đình sen nở đầy hồ. Xung quanh y quán là một màu xanh ngút ngàn. Hoa sen trắng nở rộ điểm trên nền xanh tạo thành một khung cảnh như chốn thần tiên, mưa rơi lất phất tỏa sương giăng khắp trên mặt hồ, bao quanh lấy y quán.

Một bóng áo trắng ngồi nơi hiên đình, đẹp như một vị thần tiên, chỉ tiết rằng trên gương mặt xinh đẹp ấy không tỏa ra thần thái phiêu diêu thoát tục mà đượm u sầu. Tiếng thanh tranh dịu dặt, bi ai, thống khổ cùng da diết nhớ nhung, tất cả hòa chung tiếng mưa tạo thành một âm sắc lạ lùng.

Thanh tranh vừa dứt, bỗng nghe tiếng bước chân ai đó sũng nước tiến vào đình viện. “Tháp...tháp...tháp”

Diệp Kỳ y vẫn ngồi lặng lẽ ôm đàn nhìn mông lung ra màn mưa tịch mịch ngoài hồ. Một nhân ảnh to lớn bước vào trong, trên người vận thanh y, đôi mày kiếm nhướng lên: “Lần nào đến tìm người, ta cũng đều ướt sũng như vậy...” Vừa nói hần vừa dùng tay giữ bớt nước trên áo trên tóc. Đôi mắt khép hờ hững của y liền mở to, tim dường như ngừng đập, giọng nói quen thuộc này,... giọng nói này...a...y đã chờ đợi biết bao nhiêu lâu rồi.

Đã rất nhiều lần Kỳ Y tưởng tượng ra giây phút tương phùng này, nhưng tất cả chỉ là ảo ảnh. Liệu bây giờ, có phải lại là ảo ảnh của y? Diệp Kỳ Y đứng bật dậy, buông đàn. Quay lại nhìn, nước mắt trào ra khoe mi thì nhau rơi rụng như lê hoa đá vũ. Y nhắm mắt rồi lại mở mắt nhiều lần nhưng bóng người kia vẫn không hề biến mất. A...y nhớ hần đến hóa điên rồi, ảo ảnh lại thật đến như vậy... Kỳ Y lắc mạnh đầu, mái tóc theo đó mà tung lên phiêu dật.

Vệ Thu Nhân đã trở về, hần bật cười trước cử chỉ ngốc nghếch của y. Nhưng trong ánh mắt lại ánh lên yêu thương cùng một cổ chua xót. Tại vì hần rời đi lâu như vậy mới làm cho y thành ra thế này, tại hần, từ đầu đến cuối cũng đều do hần... “Y Y, ta đã trở về rồi, thật sự đã trở về rồi.”

Kỳ Y ngẩng đầu ngốc nghếch nhìn hần, thật lâu, thật lâu. Thu Nhân vẫn đứng yên lặng, cũng ngây ngốc nhìn lại y. Tí tách, tí tách...từng giọt nước đọng trên người hần nhỏ xuống sàn. Cuối cùng, y cũng lao về phía hần mà ôm chặt. Vùi mặt vào ngực hần, đôi tay nhỏ nhắn bầu thật chặt vào lưng hần, chỉ hận một điều là không thể cùng người này hòa làm một.

Kỳ Y gào lên trong vòng tay Thu Nhân: “Ta hận người, ta hận người,... người đã để ta đợi thật là lâu, rất lâu...” câu nói đứt quãng hòa cùng niềm hạnh phúc vỡ òa. Thu Nhân quàng tay siết lấy thân y, những ngón tay của hần luồn vào mái tóc như nhung lụa làm đắm say lòng người.

“Là tại ta, tất cả là tại ta...Ta về rồi, ta sẽ bám theo người suốt đời, người cho dù có muốn trốn, muốn đem ta bỏ đi, ta cũng sẽ một mực bám lấy người. Đời này kiếp này, cũng không rời đi nữa. Người hãy tin ta, ngàn vạn lần tin ta...”

“Ta tin,...ngàn vạn lần tin người!”

Hắn nâng gương mặt đầm lệ của y lên, dùng ngón tay ôn nhu gạt đi lệ. Rồi y cúi xuống, dùng môi vuốt ve y. Đến khi hơi thở cả hai dần tán loạn nụ hôn đã rất mãnh liệt rồi. Hôn đến say sưa bất tận. Ngoài trời đã tối dần, khí trời đột nhiên trở lạnh. Một mùa thu nữa lại sắp đến.

Một tay ôm lấy eo nhỏ của Kỳ Y, một tay hắn cầm lấy tay y đưa lên áp vào môi. “Tay người lạnh quá, ta xem trời cũng sắp vào thu rồi nhỉ?” Rồi hắn cúi xuống ghé vào tai y thì thầm: “Trời lạnh rồi, chúng ta nên nhanh vào sương phòng của người đi!”

Chẳng biết do lời hắn nói hay do hơi thở nóng bỏng của người kia mà Kỳ Y cả mặt lẫn cổ dần chuyển hồng. Ánh mắt nhu tình long lanh vội sụp xuống có phần u mị. Thu Nhân cười rồi ôm ái nhân vào phòng. Lên giường, hắn vội vã cởi bỏ y phục đã thấm đẫm nước mưa, để lộ ra cơ thể so với trước đây càng cường tráng vì được tôi luyện qua bao trận đánh oanh oanh liệt liệt. Vết sẹo trên người năm đó y cứu chữa cho hắn giờ chỉ còn là một vết dài màu hồng nhạt.

Nhìn thấy thân thể hắn, Kỳ Y cảm thấy cả gương mặt mình bỗng chốc nóng lên. Y vội quay đi vội mặt vào chăn, Thu Nhân nhận ra liền bắt lấy tay y muốn y quay lại. Nhưng y vẫn một mực quay mặt đi. “Người thẹn cái gì, cơ thể ta chẳng phải người đã từng thấy qua nhiều lần rồi đó sao?”

Thu Nhân nắm lấy cằm y buộc y nhìn mình, nhưng y cố giãy dụa cương quyết quay đi. Cả hai giằng qua giằng lại một lúc thì đều thở hổn hển, tim đập loạn. Y phục trên người Kỳ Y cũng một phen xốc xé lộ ra phần vai thon nhỏ và chiếc cổ trắng ngần.

Thu Nhân cúi xuống, áp môi lên phần da thịt bạch ngọc kia, y run lên: “A...” Thanh âm vô tình thoát ra khỏi môi Kỳ Y.

Hắn vừa hôn vừa hít vào mùi hương quen thuộc trên tóc ái nhân: “Ừm...thật là thơm...” Thu Nhân vừa hôn vừa để lại những dấu hồng ngân. Luồn tay vào trong y phục ve vuốt. Thật chậm rãi và ôn nhu, hắn như muốn từng chút, từng chút một nhắm nháp, thưởng thức y. Kỳ Y cũng đưa những ngón tay thon nhỏ của mình chậm rãi lướt lên cánh tay săn chắc của người kia.

Chờ đợi đã lâu rồi, bây giờ hắn đã ở bên cạnh mình. Thì còn cần gì phải vội vã, cứ dần dần tận hưởng, dần dần chìm đắm...

Trời đêm khuya thanh vắng, chỉ có tiếng mưa nhẹ lộng trên mái đình. Những tiếng rên rỉ mị tình thì thoảng lại thoát ra hòa tan vào đêm...

“Y Y, ừm... người vẫn rất xinh đẹp, thập phần xinh đẹp...ừm...a...hảo chặt..”

“Nhàn...nhẹ một chút...a...ừm...”

“.....”

“Ừm...ừm... dừng...chỗ đó.... Dừng mà! Nhàn a... nhẹ một chút...a...a...người thật là muốn cưỡng bạo chết người sao...ừm...ừm!”

Bên ngoài, sương khói điểm nhẹ trên những bông hoa đang nghiêng mình dập dờ theo gió. Chúng như đang ngủ say sưa trong thanh âm nhu tình phát ra từ phía đình viện.

Trời càng về khuya càng lạnh. Hai người đã lẫn qua lẫn lại trên giường rất lâu, Kỳ Y nằm sấp trên người hắn, cả hai vừa mới trải qua một trận vô cùng kịch liệt, vẫn chưa vội mặc y phục, y dùng ngón tay vẽ vẽ lên ngực hắn: “Người mệt không?”

Thu Nhân rất thích vuốt ve đùa nghịch tóc y, “Hửm? Ta phải hỏi người mệt không mới đúng chứ!”

Kỳ Y ngược lên nhìn vào mắt hắn: “Ta không mệt...” Y hít vào một ngụm không khí: “Humm...ta rất thoải mái... nhưng người, cơ thể người đang rất yếu đấy, ta vừa bắt mạch cho người mà...” Thu Nhân cười khê: “Người thật là tinh ý! Không chuyện gì có thể giấu người được.”

Kỳ Y nhòm người dậy, tuy vừa mới ân ái nhưng hắn rất ôn nhu, y cũng không cảm thấy nhiều khó chịu. “Để ta ấn vài huyệt đạo của người...người đã đi liên tục trong bao nhiêu ngày rồi hả?”

Thu Nhân yên lặng, thật đúng là không thể giấu được y. Từ lúc hấn bắt đầu từ Bắc phiên quay về đã cưỡi ngựa chạy liên tục, chết hết sáu con ngựa, cuối cùng, hấn vận sức bay về đây, lại vội vã làm cho xong việc đã mười ngày... Nhưng hấn không định nói với y, hấn sợ nghe xong, y sẽ đau lòng nhiều hơn.

Kỳ Y ngồi trên người hấn, dùng tay xoa bóp các cơ bắp lại kết hợp ấn huyết làm cơ thể hấn thả lỏng đi không ích, một nhọc cũng gần tiêu tan.

“ Bây giờ ta mới cảm thấy thật tốt khi ở cạnh một danh y!”

Kỳ Y ngừng tay dùng lòng bàn tay ôm lấy gương mặt hấn: “Đó chỉ là tạm thời bảo dưỡng thể trạng cơ thể người thôi, sáng mai ta sẽ nấu cho người mấy món ăn bổ dưỡng, sắc cho người vài chén được, chỉ cần ba ngày, người sẽ mau chóng khỏe lại.”

Từ lúc gặp nhau đến giờ, y chưa hề hỏi hấn về những ngày tháng đã qua, hấn biết nếu bản thân mình không nói, y cũng sẽ không hỏi. Thu Nhân ôm y nằm lại vào lòng mình: “Những ngày tháng qua, ta rất nhớ người, ta tự hỏi, không có ta bên cạnh, người sẽ như thế nào. Từng ngày qua, ta lúc nào cũng nghĩ về người.”

Kỳ Y vẫn yên lặng trong vòng tay hấn. “ Lúc ta bị ám tiên làm rơi xuống sông, ta bị nước cuốn trôi đến hạ nguồn, cũng may được một ông lão đánh cá cứu lên, tuy bị thương nhưng rất may, tiên kia không có độc, ta sau khi khỏi hấn liền quay lại chiến địa. Băng qua biên giới, trà trộn vào đất địch. Ta biết, có nội gián, sau một năm điều tra, ta biết được cửu vương gia bán nước. Mất thêm một năm, ta tìm được bằng chứng, ta liền về ngay triều đình cho hoàng thượng biết, lập tức ta được lệnh dẫn quân đến Cửu vương phủ, trong một đêm, tận diệt...”

Diệp Kỳ Y khẽ rung mình. Nhưng y hiểu, công việc của hấn, đó cũng là bất đắc dĩ. Thế nên y nguyện sẽ tận lực cứu người để bù lại cho hấn. Nghĩ thế, y liền cảm thấy thoải mái trở lại. “ Người đã tổn nhiều tâm huyết như vậy chỉ để đổi lấy sự yên bình cho dân chúng, nhưng nếu có lần sau, ta nhất định theo người, ta sẽ không ở một chỗ mà chờ đợi nữa.”

Thu Nhân hôn lên môi y: “Sẽ không đâu, ta thấy hiện tại thiên hạ thái bình lắm rồi a.”

Hấn ôm người yêu đặt xuống đệm êm dưới thân mình, bàn tay bắt đầu loạn động trên da thịt Kỳ Y. Các cử chỉ âu yếm được lặp đi lặp lại, lần này, hấn không cho ngón tay vào trong dò xét mà nâng chân y lên, trực tiếp đi vào.

Kỳ Y đột nhiên bị xâm phạm, liền kêu lên, có một chút đau, nhưng rất kích thích. “ Thu Nhân...người...người sao lại...a, a...”

Dục vọng nhanh chóng bị nhóm lên, cháy lan toàn thân y, người kia vẫn ra vào rất nhẹ nhàng, hấn chuyển động rất chậm. Kỳ Y dường như thấy khó chịu với cách khiêu khích này, eo bắt đầu phối hợp với hấn. “ Y... nha... Nhân...”

“ Hửm?”

“ Nhân, a...đừng...”

Thu Nhân vẫn khiêu khích y: “Đừng sao? Người không muốn ta?”

Kỳ Y quấy mạnh đầu: “Không...”

Thu Nhân dừng động tác, muốn lấy khối cứng rắn to lớn ra khỏi người y. Kỳ Y liền dùng chân kẹp chặt eo hấn. Đôi tay ôm lấy cổ người đối diện, đưa thân thể mình gần sát vào cơ thể hấn. Y rên lên: “Đừng mà, đừng rời ra... ta muốn người... nhanh lên, Thu Nhân, dùng sức một chút...”

Chưa kịp nói xong lời, môi đã bị hấn chiếm đoạt. Bên trong đột ngột bị thúc mạnh, Kỳ Y cong người thét lớn “ A...” rồi chịu không nổi kê miệng cắn vào vai hấn. Vết cắn khá mạnh và sâu, nhưng hấn không thấy đau, chỉ thấy thêm thập phần kích thích. Nhớ đến đêm bốn năm về trước. Hấn cũng thô bạo với y như bây giờ, nhưng kết quả lại rất thỏa mãn... Cả hai bắt đầu cuồng bạo quấn lấy nhau, chờ đợi, nhớ mong, đau khổ thời gian qua bây giờ mới chính thức bùng nổ. Hai cơ thể chà xát lẫn nhau, chỉ muốn từng tấc da thịt của mình đều được gần gũi da thịt đối phương. Triển miên không dứt...Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-dong-bach-lien-dinh>